

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Otthonunk, Óbudavár

2026. nyár

Háziszentélyünkben is otthon

Amikor Óbudavárra jövünk, nem csak egy házba, kápolnába, helyszínre jövünk. Nagyvonalúan rendre „Óbudavárnak” hívjuk, de mindannyian tudjuk, ennél többről van szó.

Minden látogatásunk egy szép zarándokút, melyben összesűrűsödnek a múlt emlékei, eseményei a jelenével. A halk szó, a hősiesség bizalom, a kezdetek puritánsága, a személyek,

akikre szeretettel emlékezünk, a Szűzanya gondoskodó keze, az itt megfordult családok személyes történetei, fiatalok lelki élményei, hivatások, küldetések, áldozatok, keresztek, mind-mind részei ennek a zarándokútnak.

az „Egymásba írt szívek szentélyéből”
árad az otthonosság kegyelme.

A mosó, a kilátó, a nagyház, a Mária-kert, a Kopjafa, a házaspárok útja, a képzőház, a foci pálya számtalan emlék őrzője. Gyakran elidőzünk a forrásnál, visszanyúlunk a kezdetekhez. Miből és miért született ez az egész? Szolgálja a lelkeket, a családok életének megújítását, családunk küldetésének beteljesítését, az idelátogatók lelki megerősödését. Látjuk a kibontakozó életet, a zöldülést, melynek legmagasabb pontján az „Egymásba írt szívek szentélye” áll.

Otthonunk Óbudavár, mert az „Egymásba írt szívek szentélyéből” árad az otthonosság kegyelme. Mindannyiunknak más jelenti ezt az otthonosságot itt, Óbudaváron. Nekünk vajon mi jelenti? És hogy éljük meg saját otthonunkban ezt a szentélyből áradó otthonosságot? Hogy tesszük gyümölcsözővé otthonunkban az óbudavári szentélyből áradó kegyelmeket? A Szűzanya a háziszentélyünkben ugyanúgy vár minket nap mint nap, mint egy-egy óbudavári zarándokutunk során.

Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő..... 1	Örömeink 25	KHírek..... 53
Háziszentélyünkben is otthon 1	Kincsesláda 26	KH Szinódus 53
Esszé 3	Mária viszi végbe az átalakulás csodáját 26	CSAK 5 perc..... 55
Otthonunk – Óbudavár..... 3	Oázis konyha 28	Családszemélyiség 55
Életünkéből 5	Az otthon illata 28	Fiatalok Oázisa..... 57
Itthon vagyunk 5	Van/Nincs boruk! 29	Szegedi egyetemisták Óbudaváron..... 57
Sonnenau 7	Gyerekszáj..... 31	Beszámoló a vezetői lányhétvégéről 58
Találkozás és szövetség 9	Gyerekek Oázisa 32	Portréning hétvégék februárban és márciusban..... 60
Otthonunk (volt?) Óbudavár.....11	Az első nap Óbudaváron 32	Mi történt a februári MSKF fiúhétvégén? 62
Óbudavár: otthonosság, ami elkísér..... 13	Ünnepi melléklet..... 34	Kenyér és Bor..... 63
Második félidő otthonossága..... 14	Hírek, aktualitások 42	Szövetségben ácsoljuk szentélyed..... 66
Kulcs Mária jelenlétéhez.....15	Óbudavári hírek..... 42	KIT..... 67
Térerő helyett erőtér 16	CSAK Zsinat – CSAK Schönstatt 43	Kaposvári Élesztő..... 68
Kentenich atya tanításából 18	Sursum Corda..... 45	Virágoskert lányhétvége 8–12 éveseknek 70
Újra mondom: örvendjete!..... 18	Schönstatti jegyesoktatás a KH-n 46	Győri lánycsoportok kirándulása Tatára és a KH-ra..... 72
Tilmann atya nyomában 20	Rendhagyó családakadémia Óbudaváron..... 48	A Szűzanyával a hulló- csillagok alatt 74
Az esti kilenc órai áldás 20	„Veledszéplak” 2026 – A soproni régió találkozója51	Impresszum..... 76
A Pápára figyelünk..... 21		
Leó pápa imája 21		
Kentenich atya Organikus Pedagógiája 23		
Otthonunk Óbudavár (is) 23		

Otthonunk – Óbudavár

„Óbudavár, Óbudavár Te gyönyörű táj, Minden kedves schönstatt-család csak Tégedet vár!” – énekeltük 1993-ban, a 10. jubileumi ünnepen csoportunkkal. Akkor egyéves múltra tekinthettünk vissza, de lelkesedésünk határtalan volt.

És akkor még nem volt kápolnánk, nem volt képzőházunk, „csak” a NAGYHÁZ. Lehet, sokan már nem is tudják, hogy a falu közepén álló „nagyház” volt a mindenünk. Ott volt az otthonunk. Ott laktunk, ott voltak az előadások, ott volt a szentély. Ott – a garázspincében – terítettünk, készítettük el magunknak a reggelit, vacsorát, és ott mosogattunk – mindent közösen. Tudtuk, hol a kamrakulcs, ahonnan az esti borozáshoz

„szereztük be” a zsírt és a hagymát. Ezekért is vált otthonunkká Óbudavár. Aztán közösen gondoztuk a kertet, a terepet. Mindig volt, van és lesz is, amit közösen adunk hozzá ahhoz, hogy mindig is otthonunk legyen Óbudavár.

1991-ben, amikor először vettünk részt – amúgy éppen Kahlenbergen – családnapon, mindenki azt mondta, szép, jó, kulturált, de ÓBUDA-VÁR!!!!!! – ezerszer jobb...

S mikor első családnapunk után mindent alaposan meg akartunk ismerni, tudni, akkor hosszú estéket töltöttünk Ritánál és Róbertnél, hogy megtudjuk, mi a schönstatti titok. Csodálatos esték voltak

Mindig volt, van és lesz is, amit közösen adunk hozzá ahhoz, hogy mindig is otthonunk legyen Óbudavár.

ezek, ahogy kibontakozott Kentenich atya és Tilmann atya tanítása s a schönstatt titka.

Lelkesedésünk, elköteleződésünk ezekben az estékben gyökerezett...
Óbudavár = schönstatt... schönstatt = az életünk, családjunk, gyermekeink élete...

„Az idő, amit a rózsádra vesztegettel: az teszi olyan fontossá a rózsádat” – mondta a kis herceg. Vagy ahogy Tilmann atya mondta: „A magyaroknál nincs semmi készen, nálunk minden alakul, növekszik, szépül” – közös erőből.

Igen, már a nagyvázsonyi kanyarnál megdobban a szívünk, és hazaérkezünk. Mert a Szűzanya is nagyon vár bennünket. A nagy pszichológusunk. Akinél kisimulnak a gondjaink, közelebb kerülünk Jézushoz és egymáshoz. Egemáshoz mi, házastársak, a családjunk tagjai, és minden jó testvér, akikkel találkozunk. Igazán tudunk egymásnak örülni. A mennyországot ízleljük, éljük meg közösségben.

Hisszük, hogy valami nagyon hasonló vár majd bennünket utunk végén, mint „otthonunk Óbudavár”.

Itthon vagyunk

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Tamási Áron sokat idézett sorai rávilágítanak arra, hogy életünkben milyen fontos dolog is az otthon, az otthonosság érzete. Ha bárhol, bármikor megkérdeznének, akár álmomból felkeltve, hogy otthon érzem-e magam Óbudaváron, gondolkodás nélkül igennel felelnék. Viszont ha ezt követné a „Miért?” kérdés, akkor már felettébb bajban lennék. A szavak leírása, a formális logika törvényei ehhez már kevesek. Emlékek, érzések, hangok, illatok, ízek és arcok jelennek meg feltorlódva elmémben, egy örökkévaló pillanatban.

Az érkezés varázsa. 2008-ban az első családnapon a hangok ejtettek rabul. Nem egyetlen hang, hanem az énekek, az imák, az előadások, a beszélgetések és a belső hang összeadó harmóniája. Azt éreztem, ez az a hang, amelyre már régóta vártam. Amikor Óbudavárra jövünk autóval Mentshely felől, az utolsó nagy kanyarban különös öröm jár át. Mivel vár most minket a Szűzanya, milyen ajándékokat rejteget?!

Az előadó illata. Szokásunk, hogy a bepakolás után teszünk egy kis sétát. Az előadó ekkor még üres.

Mély csend és egy sajátos illat. Szinte érezhető ennek a teremnek megannyi csodája. Mennyi őszinte megosztás, könnyek, nevetések, lelkek találkozása, a plakátokról némán, de annál beszédesebben ránk tekintő arcok.

Óbudavár a legtöbbször a tevékeny szeretet helye.

Mária tekintete. A kápolnába belépve tekintetem először Máriára szegeződik. Elképzelem azt a jelenetet, ahogy Kentenich atya megvédte ezt a kegyképet. Akkor sem volt művészi alkotás, most sem az, de azért az a száz év, amelynek során a világ

minden táján oly sokan tekintenek erre a képre imával... Úgy érzem ebben a képben valahogy ott van Mária, különösen a szemekben. Ott vannak közös drámáink, a születés izgalma és öröme. Az állandó aggodalom. A gyász felfoghatatlan szomorúsága. De hát ezeket Te mind ugyanúgy megélted! Mária köszönt, marasztal, küld. Szemében ott rejlik a Feltámadás pillanata! Csak nyugi, Krisztus legyőzte a halált!

A padok nyugalma. Óbudavár a legtöbbször a tevékeny szeretet helye. Gyerünk gyerekek, keljünk fel, futás a misére! Ki fog olvasni?

Megvan a gyermekfoglalkoztatód? Hajrá, kezdődik az előadás, az ebéd, az ima, a kirándulás, a tábortűz! „Krisztus szeretete sürget minket.” (2Kor 5,14) De ha téli estéken néha lélekben Óbudavárra repülök, akkor mindig egy padon ülök, és nézek a távolba. Különösen a kápolna és az előadó közti kis erdős rész padjain. Ilyenkor tekintetem a Balaton csöppnyi kis szeletére téved, érzem gyermekkorom megannyi emlékét. Mögöttem az elmentek emlékezete. Az ilyen pillanatokban megáll az idő. Itt és most. A teljes nyugalom és a dinamikus tevékenység egysége. Mária és Márta egysége. A múlt és a jövő. Minden és mindenki. Talán mégsem kell félnünk attól, hogy unalmas lesz a menyország!

A távozás könnyei. Hosszú éveken keresztül, amikor kikanyarodtunk a hazafelé vezető útra, gyermekeink sírni kezdtek. A búcsúzás örömkönnyei voltak ezek. Számunkra ezek a könnyek voltak a legnagyobb megerősítés. Jó volt itt nekünk. Nemsokára ismét jövünk! Otthonról hazamegyünk.

Sonnenau

Schönstatti otthonunk a kápolna, a szentély. Központi, különleges és misztikus helyszín. Nemcsak helyszín, hanem szimbólum is. A Szűzanya valós jelenlétének szimbóluma. Az Otthon-dalban Kentenich atya így fogalmaz:

„[...] hol háromszor
csodálatos Asszonyunk
Kedvenc gyermekei
között lankadatlan
Minden szeretetadományt
megjutalmaz:
Csodálatos lényét nekik megmutatja
Életüket termékennyé gazdagítja. [...]”

Tehát a Szűzanya aktív, és ez hat ránk. Az érzékelésünkre, az észlelésünkre, a szívünkre. Kegyelmeket, küldetést kapunk tőle. Ezért nem csak passzívan érzékeljük az Ő jelenlétét. Létezésünk átalakul benne. A Szentélyben megváltozik az életünk.

A Szentély nem csak helyszín és szimbólum. A Szentély egy állapot. Ennek a kegyelmi erőternek az állapota. Olyan, mint a radioaktív sugárzás. Átalakítja a környezetet. Hat minden élő organizmusra. Spontán, különös jelenségeket okoz. Csak míg a radioaktivitás pusztít, a Szűzanya jelenléte, a *szentély-állapot* élte.

Ezt érezzük mi is, amikor Óbudaváron járunk, és ezt próbálta megfogalmazni Kentenich atya is. Az Otthon-dal minden versszaka pulzál, mozog, él és hat:

„*melegen dobognak Nemes szívek, [...] szeretet folyamok frissen buzognak, [...] meleget sugároznak fényes szemek [...] kínokat enyhítenek jóságos kezek, [...] Szív és akarat mindig felfrissülnek, [...] szeretet egyesít szívet-lelket, [...] Szövetkezik Isten a gyengékkel [...]*”

Az imádság ismétlődő strófájában viszont van egy kulcsmondat is: „*Tábor fényében napsütötte otthonunk*”

Ez eredeti, német változatában így hangzik: „*es ist im Taborglanz die Sonnenau.*”

Ebben Kentenich atya az otthonra utal. Tábor fényéről, csillogásáról ír. Tábor hegye a színeváltozás helye. Jézus itt vakító fényben mutatja meg isteni dicsőségét. Ez a fény ragyogja be az otthonunkat, a Schönstattot. Ettől lesz meleg és meghitt.

De mi az a Sonnenau? Nincs rá magyar szó. Azért, mert ez egy neologizmus (alkotott szó), mely Astrid Lindgren svéd író nő egyik mesenovellájából származik.

...megízleljük az igazi Otthont.

A történetben a két árva, sanyarú sorsú kisgyermek elvágyódik a szürke, kegyetlen gyermeki örömeiket nélkülöző állapotukból a mesés Sonnenauba (Sunnanäng), ahol mindig tavasz van, ahol nincs hideg és éhség, ahol sok gyerekkel együtt egész nap csak játszanak.

Egy madár vezeti át őket egy sötét és fagyos szurdokon az áhított helyre. A szerző a halál és a túlvilág témáját próbálja meg ebben a novellában körülírni gyermekek számára.

De Sonnenau nem pusztán egy üres Édenkert a gyerekeknek.

„– *Ki hív?* – kérdezte Anna.

– *Anyánk* – mondták a gyerekek –, *azt akarja, hogy menjünk hozzá.*

– *Minket biztosan nem hív* – mondotta Mattias.

– *De igen* – felelték a gyerekek –, *azt akarja, hogy minden gyerek jöjjön.*

– *Hisz nekünk nem anyánk* – mondta Anna.

– *De igen* – mondták a gyerekek –, *ő minden gyerek anyja.*

Akkor a többi gyerekkel együtt Mattias és Anna is odament a réten keresztül egy kis kunyhóhoz, és ott volt az Anya. Látszott, hogy ő az: a szeme, a keze az édesanyáé volt, a szeme és a keze elég volt minden gyerek számára, aki körülötte tolongott.”

Kentenich atya ezt a szót választotta, hogy elmesélje, milyen hely Schönstatt.

És jól tudjuk, miért. Sonnenau a menyország. Öröklét a szerető Atya dicsőségében.

És mi gyerekként, fiatalként, házaspárként Óbudaváron, a kápolnában ebből a megtapasztalásból kapunk egy darabkát. Azért, hogy megízleljük az igazi Otthont. Hogy vágyódjunk utána, és hogy törekedjünk rá.

„*És Mattias kézen fogta Annát, bevezette az ajtón. Az örök tavasz Sonnenau-ba, ahol a fiatal nyírfá illatozott, ahol ezer kismadár énekelt és ujjongott a fákön, ahol gyerekek vitorláztak facsónakjaikkal a tavaszi patakokban és tavakon, és ahol az Anya kiállt a rétre, és hívta őket: „Gyertek hozzám, gyermekeim!”*

Találkozás és szövetség – Isten terve mindig jobb

Feleség:

Kamaszkoromban a szüleimmel jöttem először Óbudavára családnapokra. Fiatal felnőtt koromig minden nyáron legalább egy hetet töltöttem Óbudaváron – hol gyerekfoglalkoztatóként, hol konyhásként, hol a két feladatot együtt végezve (akkoriban ez gyakori volt ☺). Közben észrevétlenül formált a közösség: átéltem az „együtt tenni és együtt lenni jó” örömét. Nagyon szerettem olvasni, így kíváncsian forgattam a schönstatti kiadványokat, előadásokat is, és szinte belém ivódtak a schönstatti kulcsszavak, alap gondolatok. Különösen emlékszem Tilmann Beller atyára, aki minden alkalommal odajött hozzánk, gyerekfoglalkoztatókhoz, konyhásokhoz, megköszönte a

munkánkat, és nagy figyelemmel beszélgetett velünk. Amikor Tilmann atya gondolatait olvasom, a mai napig az ő jellegzetes hangján „hallom” a mondatait. Bizonyára ez a személyes atyaélmény is közrejátszott abban, hogy Kentenich atya gondolatait mindig is közel éreztem magamhoz. Valójában belenőttem a schönstatti lelkiségbe: élményeken, beszélgetéseken és a családi mintán keresztül az életem részévé vált.

.....

...csodák nem mindig úgy történnek, ahogy elképzeljük.

.....

Eközben az óbudavári Schönstatt Kápolna és Képzőközpont is megépült. Láttam, hogy azok a családok, akikkel családnapokon találkoztam, és akik vitték a hétköznapok terheit és örömeit, hogyan „építették együtt az Úrral a házat” – imával, áldozatokkal és a háziszentélyek létesítésével. Fiatal felnőttként közelről tapasztaltam ezt az organikus – fizikai és lelki – fejlődést.

Közben a személyes életemben is fontos állomás lett Óbudavár: itt ismertem meg a férjemet nyári családnapokon, ahol én már sokadszorra, ő pedig először vett részt gyerekfoglalkoztatóként.

Férj:

Annak ellenére, hogy mindketten soproniak vagyunk, Óbudaváron találkoztunk először. Azon a bizonyos héten közös szolgálatban, gyerekekkel való foglalkozás, strandolás és kirándulás közben egyre többször keveredtünk egymás mellé, tudatosan kerestük egymás társaságát, s a tábortűz utáni éjszakába nyúló beszélgetés során azt éreztük, hogy nem kizárólag gyerekfoglalkoztatásra hívtak bennünket a Szűzanya Óbudavárra.

Házasságkötésünk után 2006-ban vettünk részt először családnapokon házaspárként, majd csatlakoztunk ligás csoporthoz. Eleinte minden második évben mentünk családnapokra. Nagyon különböző és erős személyiségek vagyunk. „Barátaim, a házasság munka” – hangoztatta Tilmann atya, és ezt mi folyamatosan megtapasztaljuk.

2014-ben szeretetszövetséget kötötünk, majd 2021-ben kaptunk meghívást a 7. szövetségi évfolyamba, akikkel együtt készülünk az első szentelésünkre.

Óbudaváron otthon érezzük magunkat, és ez az otthonosság a szövetségi úton mélyült el igazán, amikor negyedévente egy hétvégét a Háromszor Csodálatos Anya közvetlen közelében tölthettünk. Nagy

ajándékként tekintünk arra, hogy a Szűzanya gyermekeinket is magához vonzza: más óbudavári rendezvényeken, mint például a Középiskolás Ifjúsági Találkozón (KIT-en) keresztül élhetjük át gyermekeink hitét, ragaszkodását, egyben más lelkeségi mozgalomba tartozó fiatalok schönstatti megtapasztalását.

Óbudaváron otthon vagyunk, mert

- a Szűzanya mindig vár és ölelésében megpihenhetünk,
- itt önmagunk lehetünk,
- van időnk az imára és egymásra,
- a nehézségek által növekszünk,
- a Szűzanya magához vonzza a gyerekeinket, és a gyerekeink is otthonosan érzik magukat,
- közösségben lehetünk.

Otthonunk (volt?) Óbudavár

Közös életünk kezdetén családos, házaspáros közösséget kerestünk Sopronban. Az egyik mise után a templomban megszólítottuk az ott tevékenykedő nővért, hogy helyi szinten milyen házas közösséget ajánlana nekünk. Néhány hét gondolkodás után annyit mondott: *nektek a schönstatt mozgalom jó lesz!*

Egy évig egy schönstattos házaspár védőszárnyai alatt lehettünk és ismerkedhettünk meg Schönstatt lelkiségével. Ők aktív dolgozóként, több gyermekkel egész évben spóroltak, hogy eljuthassanak egy hétre Óbudavárra, és ott töltekezessenek. Ifjú házasként (férj még egyetemista) nekünk elérhetetlennek tűnt, hogy majd egyszer részt vehessünk óbudavári családnapokon. Mutattak néhány képet is a helyszínről, hogy hol van ez a hely, és ott milyenek a körülmények. Nem értettük, hogy mi lehet azon a helyen, ahol rém egyszerűek a körülmények, egy évet kell rá spórolni, és mégis ennyire vonzó. Nagyon lelkesek voltak mindig, amikor schönstattról volt szó, és ha mi velük találkoztunk mindig schönstattról beszélgettünk.

Eltelt az egy év, ami az egyetemi képzés befejezéséhez kellett. Elbúcsúztunk kedves schönstatti

barátainktól és Soprontól, és új helyen folytattuk életünket. Schönstattról szerzett tapasztalatainkat szépen elraktároztuk, nem volt annyira előtérben a mindennapjainkban. Útravalóul húzhattunk az Atya-telefonból, s a húzott idézeteket beleírtunk abba az imafüzetbe, amit búcsúzásakor ajándékba kaptunk. Egy kilenced volt a következő címmel: Kilenc hét Kentenich atyával.

A feleség ezt húzta: „Isten áldja meg Önt!” K. J. A férj pedig ezt: „Mert gyenge és kicsi vagyok, hadd legyek mindig, Atyám, az irgalmasság csodája!” MPH C K. J. Értettük is, nem is, elbúcsúztunk.

Az élet úgy alakult, hogy ismét munkát kerestünk, immár az első gyermekünkkel együtt. Szembe jött egy hír, hogy Óbudavár gondnokot keres. Komolyan elgondolkodtunk ezen a lehetőségen. A mi szándékunk eljutott a Sopronban bennünket kísérő családig, és hívtak is telefonon: Biztosan komolyan gondoljátok?”

Komolyan gondoltuk.

Elutaztunk két alkalommal is, egyedül, majd együtt is. Pont az első szövetségi évfolyam hétvégéje volt, ahol egy természetes, elfogadó, szeretetteljes légkör fogadott minket. Ilyen légkörrel talán még nem is találkoztunk korábban. A vidék is lenyűgöző volt. A munka is vállalhatónak tűnt, és lelkesek is voltunk.

.....

...mi lehet azon a helyen, ahol
rém egyszerűek a körülmények,
egy évet kell rá spórolni,
és mégis ennyire vonzó.

.....

A döntés megszületett. Féléves gyermekünkkel Óbudavárra költöztünk. A szüleink erősen kifejezték aggodalmukat a távolság, a körülmények, a pici unokájuk hiánya miatt, de ezek nem tántorítottak el minket a tervünktől. ... Egyébként nem nehezítették meg nagyon a döntésünket, és ezért nagyon hálásak vagyunk nekik. Talán Ők is éreztek valami megfogalmazhatatlant. Mi azt éreztük, hogy ez a döntés jó döntés.

Két és fél évet éltünk a magyarországi schönstatt központban, Óbu-

daváron. Nem évente mentünk családnapokra, hanem egyhuzamban ott voltunk majdnem 3 évet.

Talán ennyi idő kellett nekünk, hogy elérjen a szívünkig? Nem tudjuk. Mikor elköltöztünk, a lelkeséget magunkkal vittük, csak a munkát hagytuk ott. A schönstatti lelkeség vezérfonala lett életünknek.

Hálásak vagyunk a Jóistennek a soproni nővérért, a minket kísérő családért, akik elvetették a magot bennünk, az Óbudavárra érkező családokkal való szép találkozásokért, barátságokért, beszélgetésekért. Megtanultuk Óbudaváron a nehézségek felajánlását, a nehézségek elviselését, megtapasztaltuk, hogy a gondviselésbe vetett hittel maradhatunk az úton, a keskeny úton. Azt is, hogy van, amikor csak az ima, a ráhagyatkozás az, ami segít, ami változást hozhat egy nehezen működő kapcsolatban, egy nehéz emberrel, a nagycsaláddal. Megéltük személyesen a Szűzanya gondoskodó szeretetét és keménységét, Tilmann atyát, aki mellett nagynak érezhettük magunkat. Megéltük, átéltük a kazánunk kilyukadását, a farkasordító hideget, a mentshelyi kanyar hótól való járhatatlanságát. Itt kaptuk ajándékba a második gyermekünket is. Az akkor 40 fős kis faluban megtanultuk, mit jelent a közösségért végzett munka, egymásra utaltság, mit az ima ereje, a háziszentélyünk melege, a döntéshozatal, a családcsoport fogalma, értéke, egymás hordozása...

Azt is, hogy a legjobb hely a Jóisten tenyere, és hogy a Szűzanyának mindig panaszkodhatunk.

Mi mindig hazamegyünk, ha Óbudavárra megyünk, és megyünk is a mai napig.

Hála és köszönet az égieknek, hogy eszközként használt minket a Szűzanya, és ezt csak most értettük meg, míg ezt a cikket megírtuk. Ajándék volt, hogy ennyi időt élhettünk ezen a gyönyörű vidéken, Óbudaváron, a gondviselés ölelő karjában. MHC

Óbudavár: otthonosság, ami elkísér

2010 nyarán jártunk először Óbudaváron, és már akkor éreztük: jó nekünk itt lenni. Megpihentünk, rögtön otthon éreztük magunkat, és tudtuk, hogy mindenképpen vissza fogunk jönni. Akkor még nem sejtettük, hogy ez az „otthonosság” mennyire meghatározza majd az életünket, és hogy a schönstatti lelkiség egyik meghatározó kifejezése. Azóta sokaktól hallottuk ugyanezt, és mi magunk is újra és újra átéljük.

A háziszentély az a hely az otthonunkban, ahol teret adunk a Szűzanyának, és ahol az Óbudaváron átélt otthonosság a hétköznapokban is tovább élhet. Óbudaváron értettük meg igazán, az otthonunk nemcsak a pihenés és a feltöltődés helye, hanem kiindulópont is. Sokat jelent nekünk az a kép, amit Gertrúd-Mária nővértől hallottunk egy apostoli hétvégén: Óbudavár olyan, mint egy anyahajó. Olyan hely, ahová visszatérünk feltöltődni és irányt kapni, majd újra útnak indulunk. Ez a kép segít értelmezni apostoli létünket is. Az apostoli kör tagjai évente két hétvégén találkoznak Óbudaváron, ezek a találkozások visszatérések az „anyahajóra”. Ilyenkor házaspárként is minőségi időt tudunk tölteni egymással, miközben Kentenich atya és

Tilmann atya írásai formálnak bennünket. A személyes megosztások is rengeteg erőt adnak, amikor egymástól tanulunk, az életünkön, az örömeinken és a küzdelmeinken keresztül. Ezekből a hétvégékből merítünk, amikor visszatérünk a mindennapokba a családukhöz és a plébániánkra.

.....

...otthonunk nemcsak a pihenés és a feltöltődés helye, hanem kiindulópont is.

.....

Az Óbudaváron megélt otthonosság a kapcsolatainkban él tovább, ahogy egymáshoz szólunk, ahogy figyelünk a társunkra, és ahogy tanulunk egyre inkább otthon lenni egymás szívében az eleven érzékelésen keresztül.

Önmagunkra is tud különleges módon visszahatni, mint ahogy egy plébániai szemlélődő lelkigyakorlaton történt. Az Óbudaváron megélt otthonosság forrása lett a lelki gyümölcsözőségnek: a Mária-kert lett ugyanis az imádság elképzelt helyszíne. Ebben a belső térben a korábban megélt

otthonosság újra és újra előhívhatóvá vált, a csendben és az imában pedig tovább mélyült. A Mária-kert emléke így új gyümölcsöket hozott: segített elcsendesedni, Jézussal ta-

lálkozni, és olyan személyes imaformát kialakítani, amelyben a lélek valóban otthonra talál.

„Az otthon nemcsak egy hely, hanem egy állapot... az apostol ott van otthon, ahol küldetését éli.”

Második félidő otthonossága

Sok évvel ezelőtt több alkalommal is volt szerencsénk részt venni egy, majd több cseperedő gyermekünkkel Óbudaváron a családnapokon, illetve később két atya-szemináriumon is. Mindig jól éreztük magunkat, sokat kaptunk az itt töltött idő alatt. Mindig megérintett minket a táj, a csend, a nyugalom, le tudtunk lassulni, meg tudtunk egy pillanatra állni, és arra figyelni, ami éppen most és itt történik velünk. Hagytuk, hogy dolgozzon bennünk mindaz, ami körülvesz, a jelenlők történetei, az előadó házaspár témája, Kentenich atya pedagógiája, a beszélgetések, a mindennapi szentmise, a Szentlélek. És mindez tényleg hatott, mert feltöltődve, gazdagodva, megerősödve mentünk mindig haza.

Most egy hétvégére érkeztünk a családközösségünk házaspárjaival, gyerekek nélkül, jó pár év elteltével. Nagyon jó volt megérkezni, mert

minden ismerős volt, otthonos, mintha haza érkeztünk volna. Nagyon más is volt azért gyerekek nélkül, csak magunkban. Ez már tényleg a B oldal? :) Sok szép emléket idézett fel bennünk ez az alkalom, azt éreztük, hogy jó helyen vagyunk, abban az ismerős közegben, ahol szeretünk lenni, ami mindig ad valamit, ahol bár nem ismerünk mindenkit, egy közösség vagyunk.

Köszönjük Neked, Szűzanya, hogy Óbudavár mindannyiunk otthona lehet.

Kulcs Mária jelenlétéhez

A schönstatti lelkiséggel való ismerkedésem nagyjából egy évtizede kezdődött. Gyerekeim általános iskolájában a szülőknek minden reggel lehetőségük van részt venni a napindító igeliturgián. Az egyik ilyen alkalommal szokás szerint, miután elkísértük a gyerekeket az osztályteremig, mi, apukák, beszélgettünk. A rutinszerű beszélgetés keretében egyikük megemlítette a schönstatti közösséget, amelyről eddig csupán hallomásból tudtam egy keveset. Ez az ajánlás nem volt előzmény nélküli, mivel feleségemmel ekkor már jó ideje kerestünk egy olyan családpassztorációs lelkiséget, ahol számunkra is megnyílhat az út a lelki töltekezésére, hiszen az evange-

lizációs szolgálatban eddig inkább csak adtunk másoknak, kapni, feltölteni a lemerült lelki energiáinkat nem nagyon volt hol. Bár az invitálás mézesmadzagjára fel volt fűzve a Balaton közelsége és a napközbeni gyermekvigyázás praktikuma, mégis leginkább az fogott meg, hogy van egy kápolna, szentségi jelenléttel, ahova kulcsunkkal bármikor bemehetünk és találkozhatunk a Szűzanyával is. Tekintettel arra, hogy több évtizedet szolgáltam a márianosztrai kegyhelyen, s a mostani szolgálati helyemen is gondozom a Bölcsesség Széke címre szentelt Mária-kápolnát, a máriás lelkiség kifejezetten vonzott, így a kedves szülőtársi meghívásnak nem volt nehéz eleget tenni.

Óbudaváron az első hét megkapó volt: olyan témák kerültek napirendre, amelyek a mi életünket is mélyen befolyásolták. A társaság végre „magunkfajta” volt, a többről pedig felesleges ennek a magazinnak a hasábjain írni, hiszen a kedves olvasók számára ismertek. Immáron évente többször megfordulunk nemzeti szentélyünkben, akár „hivatalból” is, mint az apostoli mozgalom tagjai. Ahogyan Beller Tilmann atya fogalmazott anno az apostoli körnek tartott előadásain: a nemzeti szentélyünk a mi anyahajónk, ahová visszatérünk megpihenni és feltankolni, hogy újra szárnyra kapva folytathassuk apostoli tevékenységünket.

Időközben az óbudavári schönstatt-szentély számomra lelki otthonná vált. Valahányszor megérkezem ide, a csend, az egyszerűség és a kegyelem különleges légköre fogad. Ebben a kis kápolnában mindig újra felfedezem, hogy Isten milyen közel van hozzánk, és hogy a Szűzanya milyen gyengéd szeretettel vezet bennünket Fiához. Bár állandó diakónusként szolgálatom közepontjában Krisztus áll, ezen az úton Mária anyai jelenléte különösen fontos számomra. Az óbudavári szentélyben ezt az anyai közelséget szinte kézzelfoghatóan tapasztalom. Úgy érzem, hogy itt Mária valóban befogad, meghallgat, és csendesesen formál. Nem toladó módon, hanem szelíden, ahogyan csak egy édesanya tud: irányt mutat, vigasztal, és mindig Krisztus felé vezet.

Különösen szeretem a szentély bensőségségét. Mindenki felfedezhető benne, aki katolikus lelkiségem számára elengedhetetlen: Mária, karján a Kisdeddel, Szent Mihály arkangyal, aki védelmez bennünket a gonosz elleni küzdelemben, az apostolfejedelmek, hitünk és egyházunk kösziklái és az első magyar királyi szent család, keresztény nemzetünk megalapozói.

Ez a kápolna egy kis Szentföld, Kána, Vatikán, Regnum Marianum egyetlen helyen. Itt könnyebb letenni a terheket, kimondani az imádságokat, és meghallani Isten halk, mégis fontos szavát. Idehozom lélekben azokat az embereket, szerettemet, a rám bízottakat, akikért aggódom, akikért szolgálok: családokat, fiatalokat, szenvedőket. Hiszem, hogy Mária közbenjárása által Isten kegyelme árad rájuk.

A schönstatt lelkiségben különösen közel áll hozzám a szövetség gondolata.

Az ószövetségi Szentírás Isten hűségének, a szövetségi elköteleződésének tanúbizonysága, aki soha, semmilyen körülmények között sem hagyja el a bűnben és bajban vergődő embert, hanem megsegíti és felkarolja azt. A végső időkből Jézus által újítja meg szövetségét az emberiséggel. Az óbudavári szentély számomra ennek az isteni szövetségnek az élő helye, ahol a Szűzanyával kötött különleges és egyedülálló szeretetszövetségben kérhetjük Szent Fiát a mi evangéliumi küldetésünkhöz. Itt újra és újra megerősíthetem a Szűzanyával kötött kapcsolatomat, és kérem, hogy formáljon Krisztus képmására. Az ő vezetésével szeretnék hűséges lenni diakónusi hivatásomhoz, szolgálni az Egyházat és az embereket.

Az óbudavári szentély tehát számomra a találkozás helye: találkozás Istennel, Máriával, önmagammal, de különösen házastársammal. A megkezdett úton nem egyedül járunk, ehhez Istentől kapunk társakat is: elsősorban férjet, feleséget, gyermekeket, de másokat is: barátokat, szomszédokat, munkatársakat, jótevőket és rászorulókat. Ez a munka nem egyedi feladat, máriás szövetségünkben is a Szent Családra tekintünk és ezt tartjuk példának feleségemmel együtt, valamint állítjuk példának gyermekeink elé. Ebben az egyik nagy tanítómesterem a nemzeti szentély és annak kegyelemárádása, mert itt tanulom meg újra és újra, hogy a szeretet az, ami megtart, ami küld, és ami értelmet ad minden szolgálatnak, Máriával és Mária által Jézushoz, az Atyához, a Szentháromságos egy Istenhez, üdvösségünk forrásához.

Térierő helyett erőtér

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne” – ez a Tamási Árontól származó idézet motoszkál bennem szüntelen, mióta a szerkesztők felkértek engem is, hogy

Óbudavárról mint az otthonunkról írjak. „Hogy valahol otthon legyünk” – otthon lett nekem is Óbudavár! Különösen az utóbbi időben vált számomra azzá, mióta kulcsom is van a kápolnához, s bármikor betérhetek egy kis fohászra útközben, vagy akár hosszabb imára, ha épp itt, a közelben tartózkodom.

Az „otthonná válás” története azonban nem így kezdődött. Már közel fél évszázada kezdődött ez a folyamat, amikor óvodás kisfiúként először jártam nagyszüleimnél ezen a csodás tájon. Anyai nagyapám ugyanis a közelből, Köveskálról származik. Ő még itt született, s a nősülés, illetve a munkahely folytán került el oly messzire, Győr-Moson-Sopron vármegyébe. A szíve azonban kicsit itt maradt, ezen a tájon, „bortermő, nemes Köveskálom” – ahogy gyakran idézte. Nekem, aki unokái közül talán legtöbbet volt velem, élvezettel hallgatva a sok szép gyermekkori emléket, történetet, már nagyon vágytam arra, hogy végre magam is láthassam e Felvidéket, Nivegy-völgyet, Káli-medencét. Az egyik legszebb élményem, amire visszaemlékszem, a „Balaton-tekno” első megpillantása Mencshely után, Óbudavár felett. Szinte földbe gyökerezett a lábam, amikor ezt a csodás panorámát először megpillanthattam! Bár több út is vezetett le Köveskálra vagy vissza, én mindig kikönyörögtem ezt az óbudavári kilátást, akár a Balaton első, akár a hazafelé tartó búcsúpillantásra! Ennyit a gyermekkori, közel 50 éves első élményekről.

Akkor még Óbudavár sokkal kisebb, elhagyatottabb volt, de már a neve is mesésen csengett fülemnek. Papa persze kifejtette, hogy ma már semmi köze sincs Buda várához. Valamikor az Árpád-korban lett a

budavári székeskáptalan birtoka. Ezért előbb Budaváry, majd később Óbudavár lett a falu neve. Nagypapám a 70-es évek közepén-végén azt is elmondta, hogy ez a kedves kis falu Magyarországon a legkisebb, itt laknak a legkevesebben. Mára már ez biztosan nem így van, hála Nektek, schönstatt családoknak, akik benépesítitek, főleg nyáron ezt a helyet!

Az egyik legszebb élményem...
a „Balaton-tekno” első megpillantása.

Gyerekkori, meghatározó alapélményem után a későbbiekről már írtam egy korábbi Óázis számban, amikor egy lelkigyakorlatot követően Józsi atyával a szövetséget is megkötöttük. A második „otthonra találás” élmény ugyanis már hozzá, Baladincz József atyához kapcsolódik. 35 éve a győri Papnevelő Intézetben, a Hittudományi Főiskolán már összebarátkoztunk, együtt laktunk és tanultunk. S most, az elmúlt két évtizedben, mióta ő a plébános ezen a szép vidéken, talán még gyakrabban jövök erre, hozzáteszem, Hozzátok, Óbudavárra is.

Összefoglalva, Óbudavár otthonunk, otthonom nekem is. Nem úgy, mint ahogy itt a földön saját otthona lett Gódány Robinak és Ritának, vagy jelenleg Bálintnak és Annának, valamint népes családjuknak, de mégis, különös módon mint a Magyar Schönstatt Családnak, s benne Józsi atyának és nekem is.

Bognár István atya

Újra mondom: örvendjetek! (Fil 4,4)

Különös tény, hogy a Jóisten nemcsak közel szeretne lenni mindannyiunkhoz, hanem még ki is választ bizonyos helyeket, ahol különösképpen meg akar érinteni bennünket. Gondoljanak csak az Ószövetségre! Gondoljunk a szövetség ládájára vagy a jeruzsálemi templomra! Ezen a helyeken a Jóisten sajátos módon akart működni, tevékenykedni.

.....

...most alkalmazzák mindezt a háziszentélyükre!

.....

Így volt ez az Ószövetségben és így van az Újszövetségben is. És bizonyos módon most is kapcsolódik különleges helyekhez, ahol tevékenykedik. Templomokban, bizonyos kegyhelyeken.

Ezek közé a kegyhelyek közé tartozik a mi schönstatti kápolnánk is. És ezekhez a schönstatti szentélyekhez tartozik, ha megfelelő hittel szemléljük, a mi háziszentélyünk is. Ez azt jelenti, hogy a Jóisten és a Szűzanya ezen a helyen, az én házamban – az

összentélyhez és a magyarországi szentélyhez hasonlóan – különleges módon akar tevékenykedni.

Nem a szentéllyel való fizikai kapcsolat közvetít kegyelmeket. Akár ezrek vagy milliók mehetnek a szentélybe, és imádkozhatnak ott – ha nem hisznek a Szűzanya hathatós ténykedésében, akkor a kápolna nem közvetít számukra kegyelmeket. Tehát a lényeg a szentéllyel való hitbeli kapcsolat.

Önök azért, hogy a házukban a schönstatti Szűzanya képére nézzenek, hitük által közvetve a schönstatti szentélyt érintik meg. Ebből következik, hogy a Szűzanya ebben a szentélyben éppúgy tevékenykedik, mint Schönstattban, s az Önök háziszentélyében is éppen úgy, mint ebben a szentélyben vagy a schönstatti összentélyben.

Fontos, hogy elmélyítsék magukban: A Szűzanya önkéntes adományul és kegyelméből szabadon választotta ki az otthonomat, hogy ott – elsősorban nevelőként – hatékonyan működjön.

Nos, ebben az összefüggésben gondoljanak arra, hogy milyen kegyelmi ajándékokra számíthatunk

különösen. Ezekre nagyon sokszor van szükségünk. Mit ajándékozzon nekünk bőségesen a Szűzanya? – A lelki átalakulás kegyelmét, a lelki otthonosság kegyelmét és a lelki gyümölcsözőség kegyelmét.

Ezt mindannyian tudjuk, de most alkalmazzák mindezt a háziszentélyükre! Megismételjük: minden ajándék feladat is. Mit jelent ez? Követelményeket kell támasztanunk önmagunkkal szemben.

A kegyhely mint olyan, nemcsak azokra az emberekre hat, akik ott élnek, hanem mindenkire, aki hittel lép be oda, és hittel érintkezik vele. Látják, részben már el is indultak ebbe az irányba. Például ha átjönnek a szomszédok, látják és érzik, hogy valami történt itt, s akkor az Önök háziszentélye számukra is szentéllé válhat, ahogy a mi szentélyünk is bárkié lehet, aki hittel tér be ide.

Úgy vélem, ha a dolgokat ebben az összefüggésben szemléljük, akkor a mi élő háziszentélyünk valóban óriási nagy ajándéka a Jóistennek. Látják, még egy lépéssel tovább mehetünk a háziszentéllyel kapcsolatban. Nem csak arról van szó, hogy az otthonunknak szentéllé kell változnia, vagyis nem csupán

egy schönstatt-sarkot, vagy akár egy schönstatti oltárt varázsolunk ide. Mélyebbre kell mennünk! Mi magunk szeretnénk élő szentélyekké válni, mindegyikünk egy-egy rész a szentélyből. (...)

A schönstatti családok az én személyes büszkeségeim. Hogy miért? Mert úgy vélem, hogy ha a Szűzanya meg akarja újítani a világot, az elkövetkező, tévelygéssel és zűrzavarral teli világot, akkor ezt csakis úgy teheti, ahogy eredetileg már egyszer megtette. A kereszténység először a családokban keresett ott-hont magának. Másképp szólva új világ csak úgy tud épülni, ha a világ megújulásának régi törvényszerűségei ismétlődnek meg. A Szűzanya a mi saját otthonunkban, a kis családjunkban, a háziszentélyünkben is ugyanolyan hatékony, mint ebben a szentélyben itt, az úgymond központi, helyi szentélyben. Mert minden, amit az alapításról, az alapítási kegyelmekről, az összentélyről és a helyi szentélyekről mondunk, hajszálpontosan, minden részletében elmondható a háziszentélyünkről, amennyiben élő szentélyről van szó. Úgy vélem, kérhetek annyit Önöktől, akiknél elkészült a háziszentély, és akiket bensőleg megindít ez a gondolatmenet, hogy kövessék is azt, és próbálják meg átültetni a gyakorlatba. Hadd maradjak a párhuzamnál: összentély, leányszentély, háziszentély. Amit Önöknél a háziszentélyben előimádkozom, az

olyasmi, mint a házuk alapító okirata.

Ismerjük az összentély alapító okiratát, ismerjük a leányszentélyek alapító okiratait, és mostantól fogva ismerjük a háziszentély alapító okiratát. A háziszentélyek alapító okirata a legeredetibb, hiszen az a ház lakóira van szabva, s kétszeresen azáltal, hogy a szentély egy-egy tárgyat kiválasztják mint szimbólumot, melyet mintegy megtestesítenek saját magukban és az egész családban.

Gondolják csak át egyszer, mennyi áldás származott eddig ebből! Ugye ha az egész családot élő szentélynek fogjuk fel, és megpróbáljuk a szentélyt megtestesíteni, akkor sokkal konkrétabbá válik mindaz, amire mint család vállalkozunk?

Még két dologra szeretném ösztönözni Önöket:

Először is szeretném kérni, hogy igyekezzenek gyakran, ha lehet, minden vasárnap elolvasni az alapító okiratot.

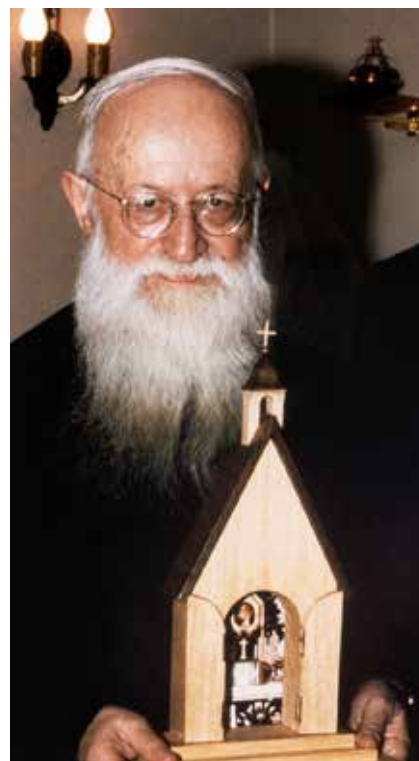
Másodszor is, vajon nem lenne-e érdemes az egyházi év légkörét is bevenni a házikápolnába vagy a háziszentélyünkbe minden alkalommal?

Az alapító okiratban pedig az áll: „tervemet tekintsétek a magatokénak!” Mit jelent ez? Ha erre a tervre – a Szűzanyával kötött szeretetsző-

vetségre a hat követelménnyel és hat ígérettel – a maguk terveként tekintenek, akkor az az Önök életfeladatává, életének értelmévé és tartalmává válik.

Látják, elsődleges feladatunk nem az, hogy Isten tudja miféle apostoli munkát végezzünk kifelé. A lényeg, hogy létünk gyökereit – a szeretetszövetséget – megerősítsük, és komolyan vegyük.

Kentenich olvasókönyv családok számára, 151–160. o. szerk. vált.

Az esti kilenc órai áldás

Ennek az esti áldásnak a kezdete Schönstatt alapításához nyúlik vissza. Schönstatt első tagjai fiatal emberek voltak, akik szétszóródtak az I. világháborúban a frontokon. Akkor jött létre az a szokás, hogy Kentenich atya az áldását küldte nekik. Abban biztos vagyok, hogy az esti 9 órai áldást több mint 40 éve vezették be.

Amikor 1948-ban Schönstattban az első családnapiakat tartották, akkor született meg a családokban az az elhatározás, hogy 9 órakor ők is akarják fogadni az esti áldást. Az osztrák schönstatti családok 10 év óta ugyanígy csinálják.

Néhány évvel ezelőtt a fiúk kezdtek el. A fiúk akkoriban egy imát fogalmaztak meg, ebben az imában Ausztria számára egy schönstatti szentélyért könyörögtek. Ebben az imában az volt: „Adj otthont a mi népünknek és a keleti országok népének.” Tehát a fiúk akkoriban már imádkoztak értünk, magyarokért is.

Az esti áldás szokása ugyanúgy, mint minden más schönstatti szokás: nem törvény.

Jómagam már fiatalkorom óta tartom ezt a szokást. Kentenich atya

minden időben elérhető, lehet vele beszélgetni. Hogy egy félórával előbb vagy később, nem számít. A 9 órai időpont pontos betartása egy közösség számára jó, mert akkor megvan az az érzésük, hogy most mindenki ott van, és egyre gondol, vagy gondolatban odazarándokolnak a szentélybe. De csinálják, ahogy akarják.

Én azért teszem, mert kötelességem az osztrák családokkal szemben. Ezért mindenhol, ahol vagyok, megmondom, hogy szeretnék áldást adni. Azoknak is megmondom, akik nem schönstattiak. Egyszerűen csak azt mondom, hogy az embereim várnak az áldásra. Megáldom őket, imádkozzanak velem! De Önök is meggondolhatják, hogy nem szeretnének-e a közösségükkel egy ilyen jelet létrehozni. Nem szeretnének-e egy kis imát összekapcsolni az áldással?

Az a helyzet, hogy Önök a schönstatti családok Magyarországon, és hogy mi lesz ebből a családmozgalmából, az az Önök döntése. Ezért még mindent meggondolhatnak.

*Családnapiak,
1986. június 20–26.*

Leó pápa imája Szűz Mária szeplőtlen fogantatásának ünnepén

December 8-án, a Boldogságos Szűz Mária szeplőtlen fogantatásának főünnepén délután a Szentatya elhagyta a Vatikánt, és a római Piazza di Spagna téren található Szűzanya szoborhoz látogatott, hogy elvégezze az évente szokásos tiszteletadást. Az alábbiakban közzétesszük XIV. Leó pápa imáját magyar fordításban.

Üdvöz légy, Mária!

Örvendj, kegyelemmel teljes,

azzal a kegyelemmel,

amely szelíd fényként ragyogja be mindazokat,

akikre Isten jelenléte rávetül!

A Misztérium kezdettől fogva körülölelt téged:

anyád méhétől fogva nagy dolgokat vitt végbe Benned,

melyek hamarosan beleegyezésedet kívánták,

azt a nagybetűs igent, amely sok kisbetűs igent vont maga után.

Szeplőtlen Szűz, egy hűséges nép Anyja,

áttetsző szépséged örök fénnel ragyogja be Rómát,

járásod erősebben illatosítja utcáit,

mint a ma Eléd helyezett virágok.

Ó, szeplőtlen Szűzanya,

a világ számtalan részéből érkező zarándokok

rótták e város utcáit

a történelem során és ebben a jubileumi évben is.

Megtépzott, nemegyszer megtört emberek,

kik alázatosak, mint a föld, amelyből Isten formálta őket,

és amelybe szüntelenül lehel az ő éltető Lelkét.

Tekints, ó, Mária, gyermekeidre,

akikben még nem aludt ki a remény:

hajtson ki bennük mindaz, amit Fiad elvetett,

ő, az élő Ige, aki mindegyikükben tovább kíván növekedni,

testet akar öltetni, arcot és hangot akar kapni!

Virágozzon ki a jubileumi remény

Rómában és a föld minden szegletében:

a remény az Isten készítette új világban,

melynek ékköve és hajnala Te vagy, ó, Szent Szűz!

.....
... mindig olyan egyház
legyünk, amely az
emberek között és
az emberekkel van.
.....

A szent kapuk után most nyílnak meg más kapuk is:
az otthonok és a békeóázisok kapui,
ahol újra virágozhat a méltóság,
ahol erőszakmentességre nevelnek,
és ahol megtanulható a kiengesztelődés művészete!
Jöjjön el Isten országa,
az újdonság, melyet oly nagyon vártál,
és amely előtt teljesen megnyíltál:
kislányként, fiatal nőként és a születő egyház anyjaként.
Segítsd új felismerésekre jutni a Rómában élő egyházat
és a részegyházakat, melyek minden környezetben
egybegyűjtik kortársaink örömeit és reményeit,
szomorúságait és aggodalmait
– különösen a szegényekét és minden szenvedőét!
A keresztség révén ma is szülessenek
szent és szeplőtlen férfiak és nők,
akik arra kapnak meghívást,
hogy Krisztus testének élő tagjai legyenek:
egy olyan testé, amely cselekszik, vigasztal,
kiengesztel és átalakítja a földi várost, ahol Isten városa készül!
Járj közben értünk, hiszen olyan változásokkal küzdünk,
amelyekre felkészületlenek és erőtlenekek vagyunk!
Ébressz álmokat, látomásokat és bátorságot bennünk,
Te, aki mindenkinél jobban tudod,
hogy Istennek semmi sem lehetetlen,
és azt is, hogy Isten semmit sem tesz egyedül!
Indíts útnak bennünket azzal a sietséggel,
amely egykor lépteidet mozgatta rokonod, Erzsébet felé,
és azzal az aggódással,
amellyel száműzött menekültté és zarándokká lettél,
hogy áldott légy – igen –, de minden asszony között,
Fiad első tanítványaként és a velünk lévő Isten anyjaként!
Segíts, hogy mindig olyan egyház legyünk,
amely az emberek között és az emberekkel van,
kovászként az igazságosságért és reményért kiáltó emberiség térsztájában!
Szeplőtlen Szűz, végtelen szépségű asszony,
viselj gondot erre a városra, az itt élő emberekre!
Mutasd meg nekik Jézust,
vezesd őket Jézushoz,
mutasd be őket Jézusnak!

Magyar Kurír

Otthonunk Óbudavár (is)

Néhányan közülünk talán tudják, hogy mi az a *Pando*, de a legtöbben valószínűleg nem. Abban viszont egészen biztosak lehetünk, hogy Kentenich atya nem ismerte, mert ha tudott volna róla, nem hagyja leütés nélkül ezt a magas labdát, amit *Pando* hasonlatként jelenthet a schönstatti lelkiesség számára, vagy éppen az organikus pedagógiában.

A *Pando* egy hatalmas, egyetlen rezgő nyárfából álló kolónia, amely az amerikai Utah államban található, s ugyanazon földrészén található, mint ahol Kentenich atya száműzetésben élt annak idején, de kicsit távolabb, mintegy 2000 km-re Milwaukee-től nyugatra. Ezt tartják a világ legnagyobb élőlényének: első ránézésre egy 47 000 fából álló erdőnek tűnik, de a föld alatt az összes törzs egyetlen, közös gyökérrendszerhez kapcsolódik. A *Pando* hatalmas területen nyúlik el, és gyökérzete több ezer éves, amely mindig újabb és újabb fatörzseket, valamint gyökérhajtásokat növeszt.

Persze „kicsiben” is vannak ilyen növények, amelyek gyökérsarjak útján szaporodnak, a kertészeink biztosan kapásból sorolnák őket – elég például csak az óbudavári Mosóig mennünk, ahol egy kis bambuszerdőt találunk.

És hát persze, hogy az organikus pedagógia kerekének egyik küllője, a *kötődéspedagógia* az, amire a gyökérrendszer hasonlatát fel akarjuk most használni! A kötődés annyira alapvető, annyira zsigeri szükségletre hivatkozó, annyira sokat hangoztatott szükséglet, hogy talán már tényleg a könyökünkön jön ki... Röviden: ahhoz, hogy lelki biztonságot találjunk, és szabad embereket neveljünk (magunkból), szükséges, hogy kötődjünk kézzelfogható részletekhez: helyekhez, személyekhez, konkrétumokhoz kapcsolódjunk. Vagy ahogyan József Attila szebben, költőibben – bár nem teológiai pontossággal – fogalmazta meg ugyanezt egyik verstördékében: „Az én szívem sokat csatangolt, / de most már okul és tanul. / Aki halandó, csak halandót / szeret-het halhatatlanul.”

A schönstatti spirituális rendszer, vagy más oldalról megközelítve az organikus pedagógia hatalmas közös gyökérszövetéből nő ki a schönstatti összesség, az óbudavári szentély és a mi saját háziszentélyeink is. Kentenich atya pont ezért „találta ki” a háziszentély-hálózatot, ezt a „spirituális franchise-rendszert”,

hogy mi, magyarok, ne(csak) a schönstatti ősszentélyhez kapcsolódjunk, hanem az óbudavári „Egymásba írt szívek” kápolnáinkhoz is. Ezt a kapcsolatot ápolgatjuk (magunkban és neveltjeinkben) nyaranta a családnapokon, meg minden alkalommal, amikor ideutazunk – például a május végi küldetésünnepeken. Akkor is, ha egyéni zárandoklatra jövünk, plébániai rendezvényt szervezünk ide, vagy útközben csak úgy beugrunk.

.....

...szükséges, hogy
kötődjünk kézzelfogható
részletekhez.

.....

Aztán persze hazamegyünk. Végül csak le kellett jönni a színeváltozás hegyéről is, akármennyire mondták is az apostolok, hogy „jó nekünk itt lennünk.” És arányaiban, az egész élet tekintve nekünk sem elég ez a többszöri személyes szentély-látogatás. Családnapijainkon szinte törvényszerűen elhangzik a kérdés: „meddig tart Óbudavár?” Ezért aztán Kantenich atyánk azt mondja nekünk: „hát vidd haza Óbudavárt!” Azt „találta ki”, hogy maga az otthonunk, a saját házunk legyen egy kis Óbudavár számunkra, egy „mobil Óbudavár.”

Kantenich atya az 1948. április 15-én Brazíliából írt levelében fogalmazta meg (ezt a dokumentumot a családmű alapító okiratának is nevezzük): „*Vigyék haza a Szűzanya képét, és adjanak neki tiszteletteljes helyet otthonaikban!*” És bár közös a gyökérzet, azaz a háziszentélyekben ugyanazok a kegyelmek áradnak, mint az ősszentélyben és a leányszentélyekben, minden háziszentélynek egyedi arcúata van. A családok gyakran adnak egyedi nevet a háziszentélyüknek, amely kifejezi a család lelki törekvéseit és egyedi karakterét. És természetesen emellett érvényesül a hálózati hatás is: a sok kicsi háziszentély összekapcsolódik, és egy hatalmas lelki hálózatot alkot, ami megtart minket.

Így hát mindennap látogassunk el Óbudavárra, a mi kis lelki óbudavárunkra, azaz háziszentélyünkbe, építsünk és építtessünk szilárd lelki otthont! A Pandohoz hasonlóan mindnyájunknak közös a gyökérzete!

Uzsalyné Pécsi Rita – Ébényi Anna

Örömeink

Lukács Artúr

Vadas Boldízsár

Dabóczi Veronika Mária

Csurgó Klára

Jóna Hanna Szelina

Kóta Gizella Lenke

Tóth Ábel

Ha ti is szívesen megosztjátok velünk örömeiteket, küldjétek el a bartal.oazis@gmail.com-ra!

Mária viszi végbe az átalakulás csodáját

Családnapos füzet 2026

Családmozgalmunk régióinak felelősei és az egyes területek vezetői minden évben októberben zsinatra gyűlnek össze, és áttekintik, mi mozgatja a családokat, milyen kihívásokkal küzdenek, milyen áramlatok érzékelhetők közöttünk. Az összegyűjtött kifejezésekből ún. mellérendelt értékek lesznek, amelyeket a zsinati folyamat során jelmondattá sűrítünk.

A 2025-ös zsinaton az lett a jelmondatunk, hogy **Mária viszi végbe az átalakulás csodáját**. Arra törekszünk, hogy ez határozza meg a családnapok tematikáját, erre a gondolatra figyelünk, ez mutasson utat nekünk a következő évben mindennap.

A zsinat végén a résztvevő házaspárok vállalnak egy-egy témát, amelyet később majd a jelmondat fényében Kentenich atya és Tilmann atya gondolatai, valamint az élettapasztalatok, életpéldák segítségével meghatározott terjedelemben kifejtenek. Ezekből az írásokból áll össze a családnapos füzet. Ezt a kiadványt olvassuk a családcsoportok találkozói alkalmával. Egy-egy szöveg alapja lehet a házastársi beszélgetéseinknek, ezek a gondolatok alappozzák meg a családnapok előadásait. A családnapos füzetben korunk jelenségeit, kérdéseit és az ezekre adott schönstatti válaszokat találhatjuk.

Az idei füzet kifejti, hogy szükségünk van Máriára, akinek kérésére Jézus a kánai menyegzőn a vizet borrá változtatta. Mi is mennyiszert megtapasztaltunk, hogy amikor a korsóba tettük vizünket, kisebb-nagyobb kéréseinket, azokat Mária borrá, a számunkra leginkább megfelelő dolgokká változtatta! Nem mindig, csak akkor, amikor az a mi javunkra vált.

De nemcsak a hétköznapi dolgainkra, ügyeinkre gondolhatunk, hanem leginkább a személyes változás, az átalakulás csodájára. Hogyan változik meg Jézus és Mária által személyiségünk, hogyan alakulunk, változunk napról napra? Hogyan válunk új emberré egy új közösségben – ez alapítónk, Kentenich atya nagy víziója. Változásra, alakulásra van szükségünk megfeneklett kapcsolataink miatt, és mert meg kell érlelődünk az üdvösségre.

.....
Mária csodát szeretne
tenni a mi életünkben,
azt szeretné, hogy
megváltozzunk, hogy
egyre közelebb kerüljünk
a Jóistenhez.
.....

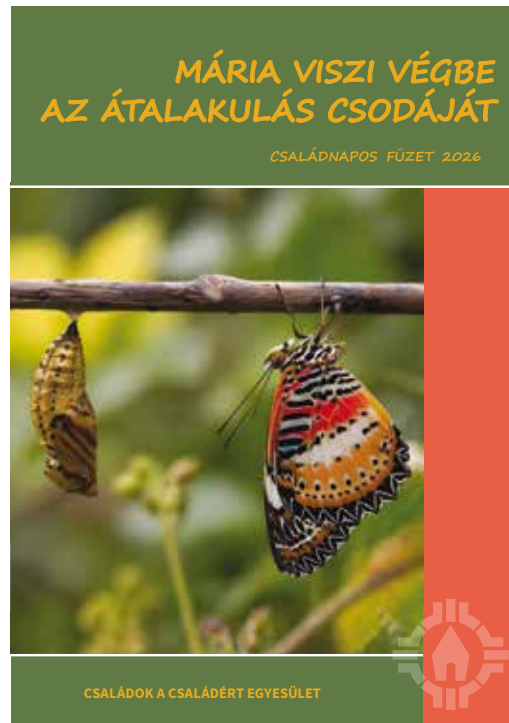
A schönstatti kápolnák kegyelme az apostoli gyümölcsözőség, a lelki átalakulás és az otthonosság. Ebben az évben a második kerül a középpontba.

Mária csodát szeretne tenni a mi életünkben, azt szeretné, hogy megváltozzunk, hogy egyre közelebb kerüljünk a Jóistenhez. A schönstatti úton, a szeretetszövetség-kötésben megkérjük Öt, hogy neveljen és alakítson minket.

A jelmondatunk a központi érték, ami felé egy-egy téma, egy-egy cikk mint mellérendelt érték vezet minket.

Mária viszi végbe az átalakulás csodáját. Az *Eszményünk* utat mutat számunkra: merre menjünk, mi az, ami mozgat, alakít minket, hogy *Személyes kapcsolatban Istennel* éljük a mindennapjainkat. De ahhoz, hogy ez megvalósuljon, szükségünk van *Az új kezdet-re*, amiben benne van az elhatározásunk: Mária által meg akarjuk változtatni az életünket. Bármilyen nehézség is ér, kimondjuk: „*Magamat egészen*” – és *Gyengeségünkben erőforrássá válunk*. Így lehetőségünk van arra, hogy *Mária példájára váljunk élő szentélyekké*. Ezen az úton mondhatjuk Istennek, Jézusnak, Máriának, a házastársunknak: *Egészen a Tiéd* vagyok. Nem megy ez könnyen, nem megy ez egyik napról a másikra, nem mindig tudjuk kimondani, megtenni. Hisz egy felbolydult, nehéz korban, helyzetben élünk. Nem mindig látjuk, hogy mit akar a Jóisten üzeni nekünk. De Kentenich atya nyomán próbáljuk felfedezni, hogy *A kor hangja Isten hangja*. Ha felismertük, akkor *apró lépésekkel az ég felé* tudunk indulni. De minden élethelyzetben, újra és újra feltesszük magunknak a kérdést: Ki vagyok én igazán? Miért vagyok a Földön? Ha válaszolunk rá, akkor ez segít a *személyes eszményünk megtalálásában*. Akkor ott, ahol feladatunk, küldetésünk van, megéljük, hogy az *örömmel világíts* nemcsak felszólítás, hanem megélés, hisz megtapasztaljuk, hogy *Mária viszi végbe az átalakulás csodáját a gyermeknevelés – önnevelés* mindennapi feladataiban.

Ezekről a témákról, értékekről olvashattok az idei családnapi füzetben, melyet a családnapiakon részt vevő házaspárok megkapnak, de aki nem tud részt venni a nyári heteken, alkalmakon, az is keresse a füzetet Óbudaváron.

Az otthon illata

...rájövünk, hogy
a valódi élmények
az egyszerű dolgokban
keresendők.

Lassan végérvényesen magunk mögött tudhatjuk a hűvös nappalokat, és az esték is langyosabbra fordulnak. Simogatóbbak a reggelek, körülöttünk ragyog és pompázik gazdagon az élet. A tavasz frissessége bekúszik a konyhába is, kívánjuk is az üdőbb ízeket. A tél elmúltával a könnyedebb alapanyagokra vágyunk ugyan, de az őszi itt maradt gyökéreződségeket is jó azért néha elővenni, mert az újdonságokkal kombinálva egészen meglepő élményben lehet részünk.

Számomra a cékla nemcsak a jól ismert tormás-köményes-ecetes változatban rajongott zöldség, de pirítva, párolva, salátának elkészítve is nagyon szeretem.

A meghámozott és kockákra vágott nyers céklát olívaolaj és vaj keverékén erős lángon egy széles, magasabb falú serpenyőben elkezdem pirítani, közben folyamatosan rázom, forgatom, hogy minden oldala egyenletesen megpiruljon. Sóval és frissen őrölt borssal ízesítem, majd a tüzet takarékra téve a céklát lefedem, és addig párolom, amíg kissé megpuhul, de még roppanós marad. Ekkor a fedőt levéve ismét nagy lángon pirítom, szórok rá őrölt rozsmaringot, és itt jön a lényeg: finom érlelt balsamecetet öntök rá. Öröm érezni az ecet szőlős, mazsolás-boros illatát, nézni, ahogy karamellizálódik, és elkezd ragadósan bevonni a céklakockákat. Amikor a zöldség leve már majdnem teljesen elpárolgott, vegyük le a tűzről, hagyjuk egy kicsit kihűlni, majd kedvenc mézünkéből – én a hársat szeretem nagyon – egy evőkanállal csurgassunk a langyos céklánkra, majd keverjük össze. Egészen mámorító a cékla földes-fűszeres íze, és a balsamecet friss, savas üdősége, amit frissen vágott snidlinggel gazdagíthatunk.

Biztosan lesz alkalmunk olyan helyen járni, ahol friss kecskesajtot kaphatunk. Vegyünk belőle bőven, és ne csak a vajban sült kenyérszeletekre kerüljön, mert a langyos céklasalátánk is sokkal gazdagabb lesz ízekben, ha morzsolunk rá bőkezűen. Pirított magokkal megszórva és rozéfröccsel kísérvé rájövünk, hogy a valódi élmények az egyszerű dolgokban keresendők...

Családakadémia gyümölcszeir
Török Péter és Orsi évekig tartó hűségese munkájáért
hálát adunk
nagyszülőkért
baráti kapcsolatokért
keresztgyerekekért
gyerekeinkért
szönstatti közösségeinkért
imákkal és áldozataikkal a kegyelmi tőkét gazdagítokért
baráti kapcsolatokért
Veledszéplak Családünnepe
új otthonra találás örömeért
krónikus beteg gyerekek családjainak szép hétvégéjéért
gyümölcsöző hétvégéért a második féldőrl
CSAK25 és CSAK26 házaspárjainak szívtemáiert
Török Péter és Orsi évekig tartó hűségese munkájáért
a közösségünket szolgálókért
hálát adunk
Veledszéplak Családünnepe
gyerekeinkért
keresztgyerekekért
unokatestvérekért
Családakadémia gyümölcszeir
új otthonra találás örömeért
nagyszülőkért
szönstatti közösségeinkért
hálát adunk
papi és szerzetesi hivatásokért
házastársunkért és gyermekeinkért
új otthonra találás örömeért
hálát adunk
gyerekeinkért
keresztgyerekekért
unokatestvérekért
HÁLA
Óbudavár küldetésének gyümölcszeir
gyümölcsöző hétvégéért a második féldőrl
Veledszéplak Családünnepe
nagyszülőkért
unokatestvérekért
a kapott kegyelmekért

Saját háló helye

Ez a lap kivágható.

Gyerekszój

Uzsonna végén mindenkinek adtam egy kis csokit, de én nem ettem meg egyből, csak odakészítettem a tányéromra. A négyéves Bálint megkérdezte:

- Anya, megehetem a csokidat?
- Nem, mindjárt megeszem, ha lesz időm! – válaszoltam.
- De Anya, nekem van időm!

„Kérek még kultivitamint maméziummal!” (Beni)

- Hogy halt meg Jézus?
- Hát belevasalták egy fába! (Beni, 3)

Nálunk holnap lesz az ovis farsang, de Beni már ma is jelmezben akart menni, abban is ment... Jelmezre Orsi (óvó néni) válasza:
– Jó, hát ha nem vagy szívbajos...
Beni: – Csak apa szívbajos.

Feri a karácsonyvárás kapcsán:

- Isten küldött nekünk egy gyereket aki sokkal jobban viselkedett mint mi.

Négyéves kislányunk reggel nagyot sóhajt:

- Apa, gyere ide, rosszat álmodtam!
- Jaj édes Kincsem, jövök, mit álmodtál?
- Azt még nem találtam ki.

A halálról beszélgetünk, és hát Dédipapira terelődik a szó, meg arra, hogy neki is lesz temetése stb.

- És mi is fogunk rá menni?
- Igen, azt gondolom.
- Hmm... de akkor szomorú leszek!
- Hát igen, az élet része a születés és a halál is, én is szomorú szoktam lenni, ha temetésen vagyok.
- És gödröt fognak ásni neki?
- Igen...

Mire Zsolti szeme felcsillan:

- Na, az lesz a jó része legalább!!!

Zsolti Bibliát olvas mostanában.

Kérdezem valamelyik nap:

- Zsoltikám, és tetszik? Érted egyáltalán?

Mire ő:

- Nagyon jó anya, neked is olvasnod kéne!

Autókázunk estefelé hétvésemmel. Egyszer csak előkap az Uno játékból ismert „plusz négyes” lapot a farzsebéből.

- Hát ez meg mit keres nálad? – kérdezem.
- Ez? Bármikor jól jöhet!

Öltözködöm, közben mindenki az ágyunkban lustizik, úgyhogy mutatom a fiuknak a ruhámat:

- Na ez hogy tetszik nektek? Ez a poncsó, mit szóltok?
- Hát, ez kicsit olyan Máriás...

Az első nap Óbudaváron

Egy napsütéses délutánon Anna és Marci izgatottan, de egy kicsit bizonytalanul ültek az autó hátsó ülésén.

- Anya, hova is megyünk pontosan? – kérdezte Anna – Óbudára?
- Egy kis faluba, Óbudavárra – válaszolta az anyukájuk – Ott van a Schönstatt Mozgalom magyar központja.
- És mit fogunk ott csinálni? – húzta el a száját Marci – Ez valami... unalmas, felnőttes dolog?

Anya és apa összenézett és elmosolyodott:

- Majd meglátjátok!

Amikor megérkeztek, a falu csendes volt, mintha mindenki délutáni álmát aludná. Ahogy bekanyarodtak a házak elfogyta után jobbra egy kis parkolóba, szép kis házak előtt hatalmas fák zöldelltek. A domboldalon egy kis fehér kápolna állt, mintha az érkezőket figyelné. A két gyerek kíváncsian nézegetett körül:

- Mások nem is jönnek ide? Milyen unalmas lesz... – gondolták.

Hamarosan aztán több autó is megérkezett, sorban szálltak ki a felnőttek, néhányukkal 5-6 gyerek is kiszállt.

- De ugye nem kell itt egész nap csak ülni? – suttogta Marci.
- Nem hiszem – mondta a nővére, de igazából ő sem volt biztos ebben.

Ekkor egy kedves, mosolygós nagylány lépett oda hozzájuk.

- Sziasztok! Én Marcsi vagyok. Gyertek, a gyerekekkel most kezdünk játszani! Majd utána ráértetek kipakolni. Közben a szülők bementek egy „nagyházba”:

- Mi most a többi szülővel leszünk – mondta anya –, ti pedig nyugodtan menjetek Marcsival. Ő jól ismeri a helyet, biztosan pompás játékokat játszottok vele.

Ahogy a szülők elindultak, Anna még visszánézett. Egy idős pap bácsi is ott állt a felnőttek közt, kedvesen mosolygott, beszélgetett, mintha mindenkit ismerne.

- Ki ez a bácsi? – kérdezte halkán Marcsitól.

– Ő Tilmann atya. Sok családnak segít itt, hogy jobban figyeljenek egymásra és Istenre. Majd meglátjátok, milyen jó fej! – válaszolta a nagylány.

Anna bólintott, bár nem értett mindent. De a bácsi széles mosolya megnyugtatta. Elindultak hát hármasan a többi gyerek felé. Hamarosan már a játszótéren és a mellette levő focipályán futkároztak az új ismerősökkel. Volt fogócska, partizános ki-dobó, és még a métával is megismerkedtek! Marci teljesen belefeledkezett a játékba.

- Ez sokkal jobb, mint gondoltam! – kiáltotta újonnan talált barátainak.

Anna közben egy új barátnővel rajzolgatott a hinták mellett.

– Ti is most vagytok itt először? – kérdezte.

– Igen – mosolygott a kislány –, de az unokatesóm mondta, hogy itt mindig ilyen jó. Azt mesélte nekem, hogy mindenhol jó, de legjobb Óbudaváron! Ő alig várja, hogy minden nyáron eljöjjenek.

Vacsora előtt, amikor a családok újra találkoztak, a gyerekek alig győztek mesélni.

– Anya, én ütöttem legmesszebbre a labdát!

– És új barátaim lettek! Holnap is lesz játék, ugye?

Ekkor a pap bácsi is odalépett hozzájuk, akiről már tudták, hogy Tilmann atyának hívják, és nem magyar az anyanyelve.

– Úgy látom, jól telt a nap – mondta mosolyogva.

– Igen! – vágta rá Marci. – Ez egyáltalán nem volt unalmas.

Tilmann atya elnevette magát:

– Itt az a jó, hogy mindenki talál valamit: a szülők egy kis csendet és jó beszélgetést, a gyerekek pedig barátokat és játékot.

Anna elgondolkodott:

– Akkor ez egy ilyen... közös hely?

– Pontosan – bólintott az atya. – Olyan hely, ahol Mária megtelepedett a szentélyünkben, és ahol jó együtt lenni. A nap lassan lenyugodott a dombok mögött. A falu csendes lett, de már nem tűnt idegennek.

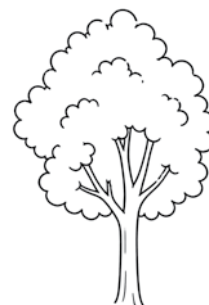
– Tényleg olyan, mint ha kicsit itt is otthon lennénk – gondolta Anna.

Feladatok:

Keress meg a mesében: egy hely nevét: _____

egy érzést: _____

egy épületet: _____

Rajzolj! Rajzold le, milyen szerinted egy „szeretetet jelképező hely” (lehet kápolna, ház, de akár egy fa is)!

Beszélgessetek erről a szüleitekkel:

- Mit jelent szerinted az, hogy „otthon”?
- Mitől válik egy épület otthonná?
- Hogyan alakult ki a ti otthonotok?
- Mit gondoltok, Óbudavár mitől az otthonunk?

Lelki és fizikai építkezés Óbudaváron

Gódány Róbert tizenhét évesen 1956 novemberében hagyta el az országot. Ausztriában fejezte be a gimnáziumot, majd jelentkezett teológiára a bécsi Pázmáneumba. 1959-ben kispaptársaival járt először Schönstattban, mely életét meghatározó élmény lett. 1962-ben meglátogatta az USA-ban száműzetésben élő Kentenich atyát. 1966-ban házasodott össze Ritával, Bécsben telepedtek le, és itt született az öt gyermekük. Németországba jártak családnapokra, ahol 1967-ben találkoztak Schönstattban Kentenich atyával. Aktívan részt vettek az osztrák családmozgalom alapításában.

A Magyar Schönstatt Mozgalom csíráját az az elhatározás jelentette, amikor Róbert és Rita eldöntötték, hogy hazatelepülnek Magyarországra. Sokat vívódtak. Végül megkérdezték Tilmann atyát, aki azt válaszolta „Benne lehet az (isteni) tervben.” 1980-ban költöztek Óbudavárra a Fő u. 11-be, együtt a Szűzanyával. Tilmann atya ígéretet tett, hogy évente egyszer meglátogatta a őket.

Róbert és Rita 1981-ben ismerkedett meg Veszprémben a Rábel és a Gábor családdal, akikkel rendszeresen találkoztak. Egy ilyen összejövetelbe csöppent bele Tilmann atya 1983. március 2-án. Ez az éjszakába nyúló beszélgetés lett a mozgalom születése. Időközben csatlakozott hozzájuk a Csermák házaspár is. 1984 novemberében tartotta Tilmann atya Óbudaváron az első „kis családnapokat”. Az előadásokat németről fordították, magnószalagra rögzítették, leírták és feldolgozták az összejöveteleken. Mindez a kommunizmus idején veszélyes volt.

Az első családnapos hetet Tilmann atya 1985 nyarán tartotta Gódányéknál. A lakóépület, amibe beköltöztek, rendbe lett téve, de a melléképületek rossz állapotúak voltak. Egy gyors és befejezetlen felújítás keretében az istállóban ki lett alakítva egy helyiség az étkezések számára, egy kicsi fürdőszoba és egy kezdetleges tetőtér alvársra. Tilmann atya a Fő u. 12. számú ház utcai szobájában tartotta a szentmisét és előadásokat, esténként ott is aludt. Ebben a házban is mindenhol aludt valaki. A családok együtt főztek és mosogattak, és jól érezték magukat. Tilmann atya a későbbiekben is mondta, maradjunk meg ezeknél az egyszerű körülményeknél, mert aki ezt kibírja, az meg is marad.

Róberték számára váratlan lehetőség volt, hogy 1985 végén megemelték a szociálpolitikai kedvezményt, és alacsony kamatozású kölcsönt lehetett felvenni új családi ház építésére. Így vágtak bele a Fő u. 14. alatti ház építésébe, hogy az családi házként a közösség céljait szolgálja. Az első családnapos hét a „nagyházban” 1988-ban volt, és 20 évig zajlottak itt a családnapok. A mozgalom növekedése szívtől szívig, személyes kapcsolatok által történt, a mindenkori veszprémi püspök áldásával.

Az 1990-es rendszerváltást követően a mozgalom is vállalta nyilvánosan a működését. 1992-ben jött létre a Családok a Csaláért Egyesület, melynek elnöke Gódány Róbert lett. Ezzel lehetőség nyílt a közösség számára az ingatlanszerzésre. Róbert jó érzékkel kárpótlási jegyeket vásárolt, és az Óbudavárral szomszédos földterületekből igyekezett minél többet megvenni egy leendő szentély és központ számára.

1993. márciusában ünnepeltük a mozgalom 10 éves jubileumát. A húsvéti szünetre meghirdetett családnapokat Tilmann atya váratlan megbetegedése miatt a Csermák és a Gódány házaspár tartotta meg. Ez egy új kezdet, egy tűzkeresztség volt. Tilmann atya nyári előadóképzőjét követően egyre több családnapot házaspárok tartottak. Számára elsődleges volt a mélységre törekvés és a magyar sajátosságok fontossága.

1996 végén történt a Szent Magyar Királyi Családról nevezett Családakadémia megalapítása Bíró László családpüspök jelenlétében. Ez lett a mozgalom kifelé forduló arca.

.....

A mozgalom
növekedése szívtől
szívig, személyes
kapcsolatok által történt.

.....

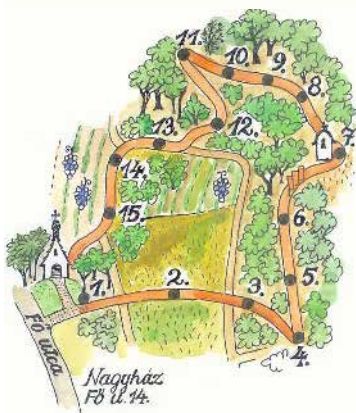
1997 nyarán Tilmann atya megáldotta az erdei szentélyt, a szentély előképét. Havonta a szövetség napján ide zarándokoltak a környéken lakó schönstatti családok, és a családnapi záró szentmiséit is itt tartották.

A növekvő létszám miatt Róbert és Rita próbáltak szálláshelyet találni a falubelieknél. Végül a férőhelyek bővítése érdekében az egyesület 1998-ban megvásárolta a Fő utca 4. szám alatti (öreg MHC) lakóépületet. Ez az ingatlan sem volt jó állapotban. Az Egyesület első építkezése 2000-ben az MHC ház melléképületeinek helyén kezdődött, vendégszobák és egy szolgálati lakás kialakításával. Egy következő ütemben készült a kis MHC épületrész 2005–2006-ban.

A mozgalom növekedésével egyre gyakrabban fogalmazódott meg a vágy egy óbudavári szentély építésére. Tilmann atya többször megfogalmazta, hogy akkor lesz szentélyünk, ha lesz száz élő háziszentély, öt mária nővér, vagy egy szent család. A 2000. évi zsinat döntötte el, hogy 2005-re felépítjük a kápolnát. Az első elképzelés szerint a kápolna helyszíne az erdei szentély alatti területen lett volna a központtal és szállásépületekkel együtt. Ez külterület és művelési ág szerint szőlőterületként van nyilvántartva, így ide szőlőtelepítéssel együtt csak gazdasági épületre lehetett volna engedély kapni. A sok kudarc után a tervezők – Szalánczi Gábor és Mariann – javasolták Tilmann atyának, hogy a falu felső végén lévő területen legyen a kápolna és a központ. A kápolna szentelése 2005. április 2-án, Szent II. János Pál pápa pápaságának utolsó napján történt. Száz háziszentély kötött szeretetszövetséget az óbudavári szentellyel. Ebben az évben kapcsolódott be Tilmann atya mellett Gertrúd-Mária nővér a mozgalom lelki kísérésébe.

Házaspárok útja ÓBUDAVÁR

2007 nyarán Bíró László püspök atya szentelte fel a Tilmann atya ötlete alapján megvalósított házaspárok útját. A 15 állomás a házasság és a családi élet fontos eseményeit jeleníti meg. Ebben az évben kezdődött a központ építése.

Tilmann atyát törekeny test és nagy belső erő jellemezte. Betegségei miatt a belső erő is fogyni kezdett. 2007 őszén bejelentette visszavonulását, és a vezetést átadta a Gódnay, a Csermák, az Endrédi és a Ther házaspárnak, valamint Gertrúd-Mária nővérnek. Kérte, hogy legyünk nyitottak alapítónk felé, és hívjuk meg Kentenich atyát, hogy ő vezessen bennünket. Pár héttel később a zsinat tanúságot tett Tilmann atya és Kentenich atya mellett az új jelmonddal: *Hűek maradunk!*

Az új MHC ház 2001-ben

A kis MHC 2006-ban és az öreg MHC épület

A központ látványterve 2005

A szentély a szenteléskor

Kápolnaszentelés 2005. április 2.

A házaspárok útja 2007

A 25 éves jubileum 2008-ban

Alapítóink

A központ első épületének szentelése 2008-ban

A központ az összefogás gyűrijében

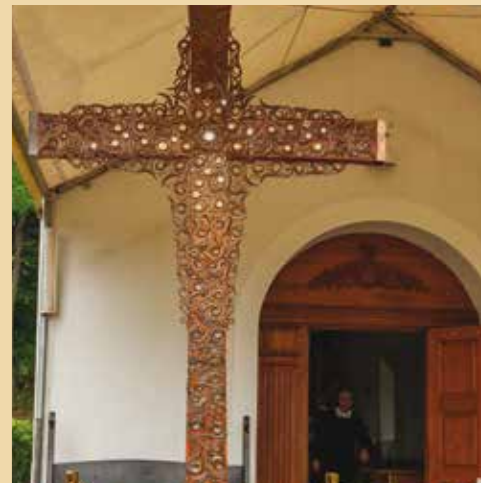
Tilmann atya búcsúzik

Az egységkereszt

Ozsvári Csaba

A missziós kereszt

Tilmann atya aranymise 2012

A Tilmann ház

A Szűzanya megkoronázása 2017-ben, és a családok felajánlása a korszóba

A TECSENGŐ átadja a vezetést 2014-ben

Az Eucharisztikus házaspárok útja 2021.

Gertrúd-Mária nővér

A Mária-kert

Egymásba írt szívek szentélye – a szegletkő megáldása 2024

2008. április 5-én a kápolna búcsúnapján ünnepelte a Magyar Schönstatt Mozgalom a 25 éves jubileumát. Az ünnepben együtt volt az emberi sírás és az isteni mosolygás, mert ekkor búcsúzott el Tilmann atya a közösségtől. Az ünnepi szentmise után Robert Zollitsch freiburgi érsek jelenlétében Márfi Gyula felszentelte a központot, mely a magyar schönstatt családok testi, lelki, és anyagi hozzájárulásából épült fel. Sokak imái, áldozata, életáldozata van benne.

2009. július 9-én a kápolna mellett a harmadik szövetségi évfolyam elsőszentelésének miséje után váratlanul elhunyt Ozsvári Csaba. A jelenlévők számára „*ablak nyílt a mennyországra*”.

2010-ben a kápolnabúcsú alkalmával volt először lehetőség kezünket Kentenich atya bronz tenyérlenyomatába helyezve vele szeretetszövetséget kötni.

2012. június 23-án ünnepeltük Tilmann atya aranymiséjét. Ez volt a közösség utolsó találkozása vele. Ezen a napon szentelték fel a képzőház második épületét, amely ma Tilmann atya nevét viseli. Tilmann atya 2012. december 20-án hunyt el. Róbert 2017-ben, Rita 2021-ben költözött az örök hazába.

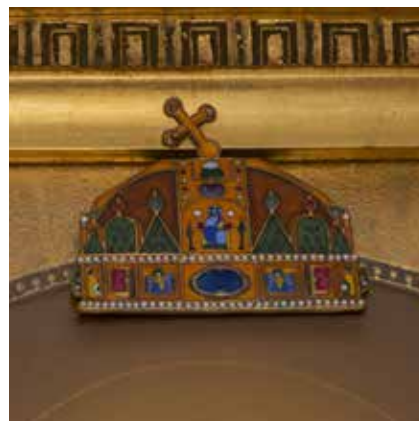
2017. október 7-én Székely János püspök atyával az Élet Királynőjévé koronáztuk Szűzanyánkat, szentélyünk MTA képét.

2021-ben a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében Udvardy György veszprémi érsek megáldotta az eucharisztikus házaspárok útját és a missziós kereszt másolatát a Mária-kertben, és elkezdődhetett az „új házak” építése egyházi támogatással.

A 2023. évi zsinat fogalmazta meg kápolnánk karizmáját és nevét: „*Egymásba írt szívek szentélye*”.

...ablak nyílt
a mennyországra.

Óbudavári hírek

Kitavasodott Óbudaváron, s ennek látványos jelei vannak. Megkezdődött a fűnyíró szezon, kinyílt a sok virág a különböző kertreszekben, és zöld lombok jótékony takarásában halad az A épület befejezése.

...egyre több közösségi térre van szükség.

A krónikus beteg gyerekeket nevelők hétvégéjén résztvevő családok jóvoltából február végén a Kultúr belső fala is kivirágzott, a korábban kissé kopár hangulatú belső barátságos, élénk színekkel fogadja a gyerekfoglalkoztatókat és védenceiket.

Szükség is van a római katolikus egyházközség tulajdonában lévő és a Schönstatt család által felújított, mosdóhelyiséggel, mosogatóval és klímával felszerelt helyiségre, mert többször előfordul, hogy három párhuzamos csapat időzik Óbudaváron, s ilyenkor bizony egyre több közösségi térre van szükség.

Családakadémiai programok valósultak meg, középiskolás osztályok közössége erősödött a Tükörképzéseken, szövetségi évfolyamok találkoztak, családcsoportok töltekeztek, s a Középiskolás Ifjúsági Találkozó tavaszi programja is színesítette a Képzőház életét a virágvasárnap hétféjén.

A húsvéti szent három napban a schönstatti fiatalok egy csoportja lelkigyakorlatozott nálunk Péter atyával. Közben az ebédlőben másik csapat is megemlékezett nagycsütörtökön az utolsó vacsoráról, nagypénteken pedig az óbudavári régió családjai vettek részt keresztúton.

Szép megélés volt az alsós és felsős lányok hétvégéjén látni a sok lelkes leányzót, akik mellett a „Házaspárok útja” tematikus hétvége zajlott. A három csapat és az Irgalmasság vasárnapján érkező vendégek együtt ünnepelték Udvardy György érsek atyával és Tisztartó Dávid diakónussal a kápolnabúcsút. József atya a gyóntatásban segédkezett, és a havi rendszerességű „régións gyerekbárát szentmise” csapata szolgáltatta a zenét.

Köszönjük mindenkinek a sok segítséget, a 2. szövetségi évfolyam tagjai például felújították az eucharisztikus házaspárok útja állomá-

sait, a recepció előtti szőlőlugast is megmetszették, és még több apróságban szorgoskodtak. Önkéntes munkanapjuk végén egy családakadémiai évfolyammal részt vettek az áprilisi szövetség napi imán a kápolnában, és fizikailag elfáradva, de lélekben megerősödve térhettek haza.

Örvendetes, hogy a MenTA kör is rendszeresen időzik Óbudaváron, és mindig meglátszik kezük nyoma a kápolnában.

Teljes szívvel hisszük és tapasztaljuk, hogy Mária csodálatos működése folytán a fizikai bővülés mellett továbbra is megkapják az itt időző vendégek az otthonosság kegyelmét.

Ámen

CSAK Zsinat – CSAK Schönstatt

A 2026-os esztendő a Szent Magyar Királyi Családról nevezett Családakadémia alapításának 30. évfordulója. A CSAK a Schönstatt Család kifelé forduló arca. Az évforduló adja, hogy egy kicsit megálljunk, elidőzzünk a harminc év eseményeinél. Tekintsünk rá az akadémiára, csodálkozzunk rá fejlődésére, gyümölcseire. És gondolkozunk el, kutassuk Isten és Háromszoros Csodálatos Anyánk terveit a jövőre nézve.

Március 14-i hétvégén Óbudaváron zajlott a CSAK Egyesület kétnapos közgyűlése. A CSAK korábbi és jelenlegi elnökei, valamint a magyar Schönstatt vezetői is képviseltették magukat, és tartalmas, munkás hétvégét töltöttünk együtt. Első generációs CSAK-osként szép volt látni, hogy mennyit fejlődött, és milyen gazdag termést hozott az idők során ez a kezdeményezés.

Az atya-tanulmány segítségével Kentenich atya újraalapítással kapcsolatos gondolataival hangolódunk a közös munkára. Felszólítása, mely szerint „minden generációnak újra kell alapítania a családot, vagyis nem szabad vakon átvennie azt, amit az előző generáció rendelkezésére bocsát”, arra ösztönzött bennünket, hogy különböző területeken újra rátekintsünk a CSAK

Az újraalapítás gondolata arra ösztönzött bennünket, hogy az egész esztendőt zsinati esztendőnek tekintsük.

első alapítására és gyümölcseire. Az újraalapítás gondolata arra ösztönzött bennünket, hogy az egész esztendőt zsinati esztendőnek tekintsük. Kentenich atya szavai az újraalapításról: „Ez két dolgot jelent: rendíthetetlen hűséget a hagyományokhoz, ugyanakkor nyitottságot Isten minden új tervére és jelére az új korszakban.”

Az év során négy területen, négy bizottságban dolgozunk majd azon, hogy mik ezek a hagyományok, és mik az új jelek az új korszakban. Erre a munkára hívunk minden CSAK-ban érintett schönstatti családot, hogy csatlakozzon a zsinati munkához, amelyben áttekintjük a CSAK múltját, az alapítók szándékainak fényében újra megvizsgáljuk a jelenlegi kihívásokat és a jövőbeni működés feltételeit, kereteit. Tesszük ezt azzal a céllal, hogy az akadémia továbbra is a magyarországi Schönstatt család apostoli tevékenységének gyümölcsöző ága lehessen.

A nulladik évfolyamtól kezdve a jelen pillanatig mintegy 150 házaspár végezte el a képzést. Sokan a családnapok résztvevői közül kerültek ki, de sokakat éppen a CSAK képzés indított el schönstatt felé. A püspök atyák is egyre szélesebb körben igénylik közreműködésünket, és különböző mértékben támogatták az induló évfolyamokat. Az is újra nyilvánvalóvá vált, hogy a Szűzanyának ajánlott imák és áldozatok nélkül nem működhet ilyen nagy lendülettel a CSAK.

Hála Istennek, újabb és újabb generációk lépnek be a munkatársak közé is. Ez persze időnként feszültségeket is generál, de legalább van mit tenni a korszakba, és a Szűzanya nem hagy minket aludni, lustulni az ön- és házaspáros fejlődésünk útján. Mi mint házaspár is nagy utat jártunk be. A felajánlott munkán, előadásokon túl az érzelmi utazásunk is változatos volt az elmúlt 30 évben. A lelkesedéstől a csüggedésen át (hogy nem tudunk benne annyira aktívan részt venni, amennyire szeretnénk) az elfogadásig és a felajánlásig. Hálásak vagyunk a Szűzanyának, Tilmann atyának és a Csermák házaspárnak, hogy mi is részesei lehetettünk és lehetünk ennek a történelmi folyamatnak. A gyümölcözőségért pedig, ezeken túl köszönjük nemcsak az elnök házaspárok munkáját, hanem a Varga házaspár folyamatos, áldozatos és kitartó munkáját is.

Reméljük és bízunk benne, hogy a Szűzanya és mennyei barátaink továbbra is segítik a családokért végzett munkát, és újabb és újabb lelkes, munkára és áldozatokra kész házaspárokat küldenek a CSAK számára. Mi továbbra is a korszakba tesszük ezért azt, amit tőlünk kér a Szűzanya.

Sursum Corda – nagyböjti lelkigyakorlat

Idén 275 házaspár kezdte el a schönstatti nagyböjti lelkigyakorlatot, a Sursum Cordát. Szép sokféleségben, de egy irányba nézve indultunk fel-emelni a szívünket. Vannak a résztvevők között özvegyek, akik mennyei társukkal egységben tartottak velünk, vannak kisgyermekesek és többszörös nagyszülők, schönstattiak és más lelkiségből jövők, betegségben és nagy nehézségben keresztet hordozók és apostoli tűzzel felvértezettek. Szép látni, hogy életállapottól, leterheltségtől függően mindenki gazdagodhatott. Aki eddig nem beszélgetett, imádkozott együtt a házastársával, annak a heti egy-két este is sokat adott, de a mindennap beszélgetők életébe is új színt és új szintet tudott vinni a közös szövegfeldolgozás, imádság.

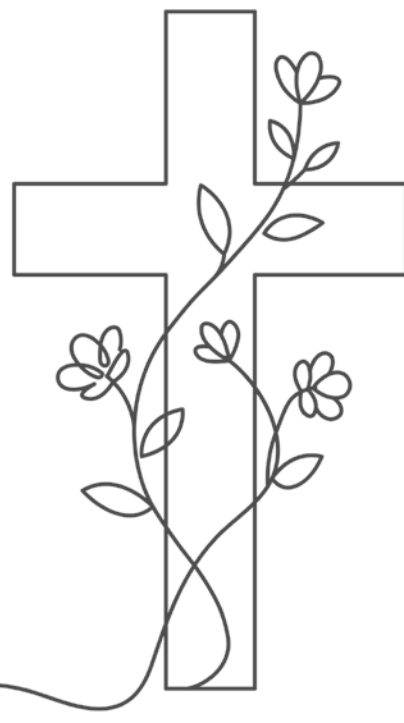
A remek lelki olvasmányok, a kötél-társ-házastárssal való napi beszélgetések, az elhatározások és a kiscsoportos lelki támogatás négy pillérén nyugvó hetek sok lelki gyümölcsöt hoztak. Ezek közül osztunk meg egyet:

„Szeretnénk megköszönni a Sursum Corda lelkigyakorlatot. Már a kezdeményezésért is hálásak voltunk, mert vonzott minket az Exodus és a Fiat több szempontból is, de mi olyat szerettünk volna, amit együtt, házaspárként tudunk megvalósítani.

Nagyon örültünk az egész felépítésének. Hogy magunk tűzhattunk ki célokat, lemondásokat egyénileg és közösen is. Tetszett, hogy az elején hangsúlyoztátok, hogy legyünk elnézőek magunkkal és a társunkkal is – erre közben szükség is volt.

Nagyon jónak tartjuk, hogy olyanoknak is sokat adott, akik már jó ideje ismerik és szeretik a Schönstattot, de azoknak is érthető lehetett, akik nem ehhez a mozgalomhoz tartoznak.

Minket személyesen a harmadik hét és a negyedik hét témái érintettek meg legjobban, de mindegyik héten gazdagodtunk. Többször mondtuk, hogy egy-egy mondatot ki kellene írni a falunkra. Sokszor előfordult, hogy nem egymással tapasztaltunk meg egy-egy nehézséget, hanem valamelyik

.....

Mély és meghitt beszélgetéseket köszönhetünk az anyagaitoknak.

.....

gyermekünkkel vagy családtagunkkal. Mély és meghitt beszélgetéseket köszönhetünk az anyagaitoknak. Nagyon jó volt, hogy külön a heti házastársi beszélgetéshez is volt anyag. Valamint gazdagodtunk a házascsoportos beszélgetésekből is, mert sokszor példát mutatott nekünk a másik házaspár, vagy őket egy másik mondat érintett meg a héten, ami fölött mi elsiklottunk, vagy épp ugyanaz, és akkor azzal kapcsolatban mélyültünk.

A házastársi eszményünk még nem fogalmazódott meg, még rajzolódik, de egy imánk lett – köszönjük az ötletet, a vezetést.

Összességében köszönjük ezt a hatalmas és rendkívül igényes munkát. Mapába gyűjtöttük őket, és még sokszor vissza fogunk nyúlni hozzájuk.”

Schönstatti jegyesoktatás a KH-n

Véget ért az első schönstatti jegyesoktatás hat lelkes jegyespár részvételével a budapesti KH-n. A nyolc alkalmas előadássorozat nyolcszemközti beszélgetéssel zárult egy, a jegyesek által választott előadó házaspárral.

Nagy öröm és hála van értük a szívünkben, hogy egy olyan csapatot kísérhettünk végig, akiknek már a jegyességük alatt is ennyire fontos volt a közös építkezés, akik már most is azt keresték minden előadásban, hogy mi az, ami leginkább nekik szól, és amiből még tovább tudnak építkezni!

A jegyespárok az előadások mellett különösen is sokat merítettek abból, hogy ennyi életpéldát láthattak maguk előtt. Az egyik résztvevő így írt erről:

„Ezek az életből hozott gyakorlati példák, vezető elvek nagyon sokat nyújtottak. Minden alkalom után sokat beszélgettünk, azok is fontos kapcsolódási pontok voltak, hogy a házasságunkról alkotott elképzeléseinket megvitassuk, a házi feladatokkal együtt, de mégis a személyes találkozások az előadókkal érintettek minket a legmélyebben. Nagyon vágytunk már arra, hogy valaki irányt, példát mutasson ezekben a témákban, kérdésekben, mi

pedig szabadon eldönthessük, hogy azonosulni tudunk-e vele, mit viszünk ebből tovább a saját családjunkba.”

Izgalmas volt számunkra is több mint 10 év távlatából hallgatni az előadásokat, átbeszélni a felmerülő témákat a páros sutyorgások alatt, és beszélgetni a „házinak” kapott kérdésekről, feladatokról.

Hálásak vagyunk a jegyespárok nyitottságáért, elkötelezettségéért, hogy fontos volt számukra, hogy hétről hétre szívvel is jelen legyenek az alkalmakon.

Hálásak vagyunk a szervező csapatért, az előadókért, és azért is, hogy a jegyesek otthonosan érezték magukat a KH-n, amihez sokat segített az alkalmakat lezáró közös vacsora, amit mindig egy-egy schönstatti család vagy fiatal gondos előkészületének köszönhattünk.

Szép volt látnunk ezt a folyamatot, ahogy az elején még ismeretlen párokból a jegyesoktatás hetei alatt igazi kis közösség formálódott, olyannyira, hogy végül a párok nagy részével ösztől családcsoporthoz is folytatjuk a közös munkát, addigra már fiatal házasságként.

Megosztjuk az egyik résztvevő jegyespár megélését is a kurzusról:

.....
...vagyunk már arra,
hogyan valaki irányít,
példát mutasson.
.....

„Nagyon hálásak vagyunk ezért a fantasztikus élményért és tapasztalatért! Rengeteget hoztunk ahhoz, hogy a saját házasságunk ápolását már most elkezdjük, felkészülten vágjunk bele ebbe a közös küldetésbe! Különösen örülünk, hogy a közösségünk megmarad, és továbbra is találkozhatunk házascsoport keretein belül. Már a jegyesoktatás alatt is érzékeljük ennek a megtartó erejét, így biztosak vagyunk benne, hogy ez házasságként is kiemelten fontos lesz a mi kis közös életünkben! Köszönjük, hogy megismerhettük közelebről a schönstatti közösséget és szellemiséget, szívesen maradnánk benne! Köszönjük!”

Tele van hálával a szívünk! Amikor összeházasodtunk, hiány volt bennünk, hogy nincs szervezett schönstatti jegyesoktatás. Nagy áldásnak éljük meg, hogy bő 10 évvel később ez megvalósult, és hogy részesei is lehettünk ennek a folyamatnak. Jó volt újra átélni a készülődés izgalmát a jegyesekkel, és nekünk is újra és újra kimondani az igent egymásra és a házasságunkra!

Rendhagyó családkadémia Óbudaváron

Kicsik és nagyok várták izgalommal március harmadik hétfőjét, ekkorra tűztük ki ugyanis a Családkadémia 22. évfolyama családjainak régóta örömmel tervezett óbudavári találkozóját. Már a képzésünk vége felé megfogalmazódott szívünkben a vágy, hogy a küldetésünnpel után ne csak külön-külön, házaspáronként vállaljunk feladatot, lehessünk a Szűzanya esz-közei, hanem időnként találkozhatunk, és együtt frissülhessünk fel, meríthessünk a forrásból. „Uram, jó nekünk itt lenni!” (Mt 17, 4) – Ilyenkor egy kicsit mi is átélhetjük az apostolok lelkesedését és buzgalmát.

A gyerekeink közt szoros barátság alakult ki az együtt töltött hétvégék, nyári hetek során, és jó érzés látni, ahogy az elmúlt évek alatt a nagyobbacska gyerekek gyermekfoglalkoztatóvá értek, és milyen lelkesedéssel és felelősségtudattal figyelnek a kisebbekre, a kisbabák pedig a szemünk előtt cseperednek jókedvű, okos kisgyerekekké, akik csillogó szemmel követik a nagyokat.

Mindamellet, hogy a saját testi és lelki feltöltődésünkről gondoskodunk közös alkalmaink által, azt is igyekszünk szem előtt tartani, hogy valamilyen szolgálattal összekössük ezt a találkozást, legyen az fizikai munka – például kertészkedés, tereprendezés a képzőház körül – vagy valamilyen lelki tevékenység. Ezért aztán a mostani hétvégénkre meginvitáltuk a Győr környékén nemrégiben indult két családcsoport tagjait is, akik örömmel és kíváncsian fogadták el a meghívást. Öt család tudott csatlakozni hozzánk szombaton, ők mindannyian először jártak Óbudaváron.

Pénteken a közös vacsora és esti ima után egy ráhangoló beszélgetéssel kezdtük a közös hétvégénket. Utolsó találkozásunk óta összefutunk ugyan kedves családakadémiás barátokkal itt-ott, mégis jó érzés volt meghallgatni, hogy kivel mi történt az elmúlt év során, hol találkozott az életében a Jóistennel, hol tudta kamatoztatni a kincseket, amiket a képzés során kapott. Vannak köztünk, akik jegyesoktatásban dolgoznak, mások schönstatti gyerekcsoporttal foglalkoznak, megint mások előadásokat szerveznek házasoknak, és vannak, akik előadnak, illetve olyanok is, akik a munkahelyükön foglalkoznak és küzdenek fiatalokkal nap mint nap. Vannak köztünk, akik újonnan indult házascsoportot kísérnek, és vannak, akik nyári családnapos

.....
...átélhetjük az apostolok
lelkesedését
és buzgalmát.
.....

hetek házigazdáiként szolgálnak. De ami a legfontosabb, a saját családjukban próbálunk helytállni és egymással szeretetben élni. Hálát adunk Neked, Istenünk, a családakadémia gyümölcseiért!

Szombaton kora reggel a kápolnában rózsafüzér imádsággal köszöntöttük a Szűzanyát, aztán a finom reggeli után házigazdaként vártuk a Győrből érkező családokat. A délelőtti előadást – mely „Lépünk ki a csónakból – tandemugrás a gondviselő szeretetbe” címmel hangzott el – finoman átszötte a schönstatti tanítás: az ingabiztonság, a korsó átformáló kegyelme, Gódány Róbert és Rita bizalommal teli élete. Délután közösen jártuk végig a házaspárok útját, majd nagybőjti elmélkedésen vettünk részt. Az esti imát és a vacsorát követően ágyba dugtuk a kisebbeket, az esti kör során pedig már a vidámságé volt a főszerep: a csapatjáték során kibontakoztathattuk kreatív énlünkét és a humorérzékünket is. Köszönjük a gyerekvigyzóinknak, hogy lehetővé tették ezt az önfeledt estét!

Vasárnap egy rendhagyó sétával kezdtük a napot. Az óbudavári temetőből a Fő utcán és a Mária-kerten át sétálva jutottunk el kilenc állomáson keresztül a szentélyig, elmélkedve és hálát adva a magyar Schönstattnak juttatott kegyelmekért, és mindazokért az emberekért, akik szeretettel, fáradtsággal, áldozatokkal, életüket az Úrnak és a Szűzanyának szentelve építették és építik Isten országát. A kápolnában együtt énekelve, imádkozva, hangosan megfogalmazott és csendes, ki nem mondott kérésekkel és hálaadással gyűltünk Mária köré.

Közös hétvégénk megkoronázása volt, hogy részt vehettünk a régiós szentmisén, a tavaszi nap sugarait élvezve szabadtéren, a kápolna előtt.

Együtt lenni mindig megújító, lendületet adó élmény. A hétvége során mindenki megtalálta a testhezálló feladatot: gyermekfoglalkoztatást szervezett, imával készült, beszélgetést vezetett, a zenei szolgálatot biztosította, finom falatokról gondoskodott, otthonosság felelős volt, virágokkal, gyertyákkal, névkártyával, köszönőajándékkal készült, és igyekezett, hogy az újonnan érkező családok is otthon érezzék magukat Óbudaváron... Ettől is volt szép, hogy mindannyian a szívünkön viseltük a hétvége alakulását. Külön öröm volt számunkra, hogy a családakadémia két éve során minket kísérő, képző házaspárok elfogadták a meghívásunkat, és velünk töltötték a hétvégét: Varga Károly és Erika, Kis Gergő és Brigi, Bartal Gergő és Orsi, akik előadásaikkal, elmélkedéseikkel igazán mélylyé, meghitté tették az együttlétet.

Hála és öröm van a szívünkben, hogy teljes létszámban találkozhattunk. Olyan lélekmelengető volt megélni, hogy még mindig fontos mindannyiunk számára az a kis közösség és az a sok lelki ajándék, amiben a családakadémia két éve alatt részünk lehetett!

Egy résztvevő család így ír a hétvégéről:

2026. március 21–22-én először vettünk részt két gyermekünkkel Óbudaváron a schönstatti táborban. Másfél éve csatlakoztunk a schönstatti mozgalomhoz, és alig vártuk, hogy mi is átéljük a mások által sokat emlegetett programot. Már a megérkezésünkkel elvarázsolt minket a korábban érkezett családok kedves fogadtatása és az óbudavári csodás környezet, a házaspárok útja a kertben és a kápolna körül. Nagyon érdekes és elgondolkodtató előadásokon vehettünk részt, mely témák azóta is foglalkoztatnak bennünket, és vissza-visszatérnek beszélgetéseinkben. A szervezőknek és a nagyobb gyerekeknek hála, a kisebbek is szuperül érezték magukat, új barátságok születtek. Nagyon hálásak vagyunk az ott szerzett élményekért.

„Veledszéplak” 2026 – A soproni régió találkozója

Immár 32. alkalommal tartotta meg a soproni régió a „Veledszéplak” elnevezésű, szokásos éves találkozóját. Idén a megszokott nyári időponthoz képest kicsit korábbra, április 18-ára került a találkozó időpontja, s hosszas egyeztetés, a különböző szempontok (időpont, helyszín-lehetőségek, esetleges óbudavári zarándoklat) mérlegelése után ezúttal új helyszínen, a Soprontól 15 km-re fekvő Hidegségen, a plébániai Pap-kertben találkoztunk, ahol a Szűzanya gyönyörű, napsütéses, tavaszi időjárásról is gondoskodott. Sokak áldozatos, imádságos szervező- és előkészítőmunkája révén igazán szép számmal érkeztek Sopronból, környékéről, sőt még Veszprémből is schönstatti családok, a gyerekekkel együtt több mint 150-en. Az előadó házaspár Bende Laci és Eszter volt Budapestről, akik életük „váltóállító” eseményén keresztül beszéltek nekünk ingabiztonságról, az isteni gondviselésről, a közösség megtartó erejéről és növekedéséről. Megrázó volt végighallgatni beszá-

.....

molójukat arról a tűzesetről, amiből csodálatos módon menekültek ki élve néhány évvel ezelőtt. Családi házukat a tűz ugyan hosszú időre lakhatatlanná tette, de tanúságtételük mindenkit megerősített abban, hogy életünk tragikus eseményeiben is keressük mindig a Jóisten akaratát, és így a legnehezebb helyzetekből is növekedve kerülhetünk ki.

.....

...az egyik legfontosabb evangelizációs feladat az egységük és otthonaik békéjének megőrzése

.....

A délelőtti gyerekfoglalkoztatás és a bográcsban főzött finom ebéd is nagy mértékben hozzájárult a nap sikeréhez. Kötetlen, jókedvű beszélgetésekkel, vagy éppen csendes napozással, pihenéssel, felszabadult gyerekcsoportok szaladgálásával telt az idő a délután 3 órai szentmiseig – melyre egy igen vagány motoron érkezett meg Sopron új városplébánosa, Kálmán Imre atya. A szentmise a legszebb tavaszi díszben pompázó Pap-kertben sokunknak mély lelki élményt adott. A mise keretén belül megújíthattuk házassági fogadalmunkat, majd a korsóba helyezhettük kérésünket, felajánlásainkat. Imre atya prédikációjában kiemelte, hogy a keresztyén családok számára az egyik legfontosabb evangelizációs feladat az egységük és otthonuk békéjének megőrzése – mert már ezzel is hatékony apostolokká válhatunk napjainkban. Egyben ez az egység és béke az, amivel hitelesítjük az Egyház tanítását.

Ezen a napon különösen szép volt megélni tehát az egységet családjainkban, a közösségben, a hitben, hogy minden különbözőségünk ellenére célunk továbbra is az, hogy magunkat, házastársunkat, családunkat az örök üdvösség felé vezessük!

„A világon mindenütt, ahol központi kegyhely van, mellette rendszerint képzőház is áll. A kettő tehát összetartozik: a kegyhely és a képzőház. Megkülönböztetünk egy kegyelmi helyet és egy képzési helyet. A kegyhelyünk a kegyelem helye, ez az otthon pedig a képzés helye. Így a kettő mélyen, bensőleg összekapcsolódik. Itt tehát az értelmünket kell képezni. De miben? Azt tanuljuk, hogyan kell autót vezetni? Vagy azt, hogyan lehet gyorsan gazdasági sikereket elérni? Nem. Vallási-erkölcsi nevelésről van szó. Az értelmet vallási, erkölcsi kérdésekben kell képezni. Miért van erre szükségünk? ... Amit az iskolában tanultunk, az nem hatolt elég mélyre; nem elégíti ki igazán sem az értelmet, még kevésbé a szívet. Továbbá látnunk kell: ma rendkívül sok új probléma van. Hogyan viszonyuljak például az atomháborúhoz, a gazdasági fejlődéshez? Mennyi új kérdés merült fel napjainkban! A korábbi tudás már nem elegendő, tovább kell képeznünk magunkat...

Ha ma a közéletben valódi keresztényként és katolikusként akarunk helytállni és hatással lenni, akkor szükségünk van az értelem továbbképzésére. Ezt a továbbképzést itt tudjuk és akarjuk megkapni – természetesen a Szűzanya oltalma alatt. Amikor mi, Schönstatt gyermekei a továbbképzésre gondolunk, akkor elsősorban Schönstatt eszméit tartjuk szem előtt. Mit jelent ez a gyakorlatban? Az egész világot a szeretet szemszögéből akarjuk újra felfedezni, a szeretetszövetség szemszögéből... Ezért érezzük szükségét annak, hogy gyakran összejöjjünk... Sok múlik azon, hogy ne csak hallgassuk, hanem utána önállóan végig is gondoljuk mindezt... Számolnunk kell azzal, hogy egyszer nehéz idők jönnek Amerikára, amikor senki sem áll majd rendelkezésünkre, aki válaszolna kérdéseinkre. Addigra annyira képzetté kell válnunk, hogy magunk tudjuk megadni a válaszokat – mégpedig Schönstatt lelkiségéből kiindulva” – mondta Kentenich atya 1961. december 18-án Milwaukee-ban, amikor felszentelték az ottani Schönstatt Központot.

Hogyan lehetünk úgy jelen Budapesten, hogy a Jóisten és a Szűzanya szívében vagyunk?

Ezen gondolatok mentén tartottuk 2026. február 13–14-én a budapesti *Közösségi Hely* (KH) szinódusát. Arra kerestük a választ mi, Schönstattban különböző életállapotban élő, elkötelezett, a KH-ért felelősséget érző személyek – Gertrúd-Mária nővér, Julie nővér, Margit-Mária nővér, Péter atya, fiatalok, házaspárok –, hogy mi a Jóisten és a Szűzanya terve Budapesten.

Rövid idő alatt sok kérdést, témát jártunk körbe. Leginkább azt, hogy a kegyelem helye – a szentély – és az otthon, a képzés helye – a képzőház – hogyan valósulhat meg Budapesten. Mit tehetünk mi, elkötelezett schönstattiak ezek megvalósulásáért? Milyen vágy él bennünk, mi a víziónk? Hogyan lehetünk úgy jelen Budapesten, hogy a Jóisten és a Szűzanya szívében vagyunk?

Több bizonytalanságot adó körülmény és belső kihívás is mutatkozik előttünk. Az épület a ciszterci rend tulajdona, és bár 50 évre szóló szerződésünk van a tartós használatra, közöttük él a remény, hogy újra erőre kaphat a férfi rend élete, ezért jelezték, hogy szeretnének velünk közösen tervezni a ház jövőjéről. Konkrét elképzelésekről és tervekről eddig nem esett szó. Merre vezet minket a Szűzanya? Mi a Gondviselés jele ebben a helyzetben?

Megfogalmazzuk, hogy fontos eleven érzékeléskapcsolatban kell lennünk egymással, hiszen különbözőek vagyunk, sok esetben más igényekkel és más várakozásokkal. Mindannyian felelősek vagyunk schönstatt budapesti jelenlétéért és a KH-ért, ahol szeretnénk, hogy növekvő, virágzó élet legyen, és így apostoli jelenlétünk és tevékenységünk kibontakozhasson.

Mire lehet válasz a főváros szívében egy schönstatti ház? Erre a helyre nemcsak téglából épített építményként, hanem élő kövekből felépülő egyházként szeretnénk tekinteni, ahol a közösségeink otthonra találnak, növekedhetnek, és gyümölcsöző módon hathatnak a környezetükre.

Imádságaitokat, korszóba helyezett áldozataitokat és pénzdományaitokat (*Erős Fiatalokért Egyesület – MagNet Bank: 16200151-00228804*) is köszönettel fogadjuk, hogy a KH jó eszköze lehessen Schönstatt Édesanyjának és Királynőjének!

Családszemélyiség

A személyiség az egyénre jellemző, tartós gondolkodási, érzési és viselkedési minták dinamikus szerveződése, amely meghatározza a környezethez való alkalmazkodást. A családszemélyiség azt jelenti, hogy minden család kialakít egy sajátos, egyedi „karaktert”, amely meghatározza működését, értékeit és légkörét. Ez a személyiség megtartó erő, és segíti a családot abban, hogy stabil és szeretetteljes közösségként működjön.

Gyakran idealizáljuk a múlt családmodelljeit, azonban a valóságban régen is sok feszültség és probléma volt jelen: a legtöbb esetben nem szabad akaratból kötöttek házasságok, ritkán volt együtt a család, erős patriarchális vagy éppen matriarchális viszonyok domináltak. A mai korban sem egyszerűbb a helyzet: nő a csonka családok, a szingli életforma, a házasság nélküli együttélések száma, miközben a nemi szerepek is gyakran összemosódnak, és a munka világa is megnehezíti a családi életet.

Nagy haszonnal szemlélhetjük a híres, karakterisztikus családok példáit: IV. Béla és Laszkarisz Margit személyét, akiknek négy szent gyermekük is volt,

.....

...megtartó erő, és segíti a családot abban, hogy stabil és szeretetteljes közösségként működjön.

.....

az alkotásairól híres Széchenyi családot, a tudományban páratlan Curie vagy Korányi családot.

A jól működő család egyik alapja a szerepek egyensúlya. A pszichológia szerint fontos a védelmező (hagyományosan apai) és a gondoskodó (hagyományosan anyai) szerep jelenléte. A védelmező biztonságot és stabilitást ad, míg a gondoskodó a szeretet, törődés és érzelmi háttér forrása. Ezek nem kizárólagos szerepek, de mindkettőre szükség van. A gyermek szerepe, hogy „vendégként” fejlődjön a családban, és ne vegye át a szülői feladatokat.

A családszemélyiség kialakításában nagy szerepe van az otthonról hozott mintáknak, amelyeket a házastársak közösen alakítanak tovább. Fontos, hogy egyik fél se nyomja el a másikat, hanem együtt formálják a közös szokásokat, hagyományokat és életstílust.

A családszemélyiség tudatosan is fejleszthető. Ebben segít az otthon személyessé tétele, közös programok, hobbik és célok kialakítása, valamint a közösen átélt pozitív élmények tudatosítása. Vegyük észre és tudatosítsuk, hogy mi volt az a program vagy esemény, amely mindannyiunknak jó élmény volt! Közösen alakítgassuk otthonunkat és belső „szabályainkat”! Ne feledjük, hogy családjunk nem egy „PÍ” szám, dinamikusan változik az évek során. Ha alapvető eszményeink nem is változnak, gyermekeink és saját életkorunk növekedésével állandóan alkalmazkodni kell a megváltozott környezethez.

Meghatározó jelentőségű lehet a család istenképe, a közös imádságok gyakorlata, a karácsonyi és húsvéti szokásaink. Egy lelkiismereti közösséghez való tartozás nagy megtartó erő lehet házasságunknak és családjunknak egyaránt.

Végül soron a család nem csupán együtt élő emberek csoportja, hanem olyan közösség, amelynek célja és értelme van. A házasság és a család Isten szeretetének és az egységnek, a Szentháromságnak élő ikonja lehet a világban, ha tagjai tudatosan építik és élik meg sajátos családszemélyiségüket.

Szegedi egyetemisták Óbudaváron

A szegedi Szent Imre Szakkollégiumban épp vacsorához készültem, amikor odajött hozzám az egyik itteni barátom, Ábel, és ezt kérdezte tőlem: „Nincs kedvünk idén is lelki-gyakorlatot szervezni Óbudavárra?” – Én habozás nélkül azt válaszoltam: „Csináljuk!” – Ezzel az ötlettel és lelkesedéssel indult meg kollégiumunk 12 lakója Óbudavárra.

Huszonevesen fontos az ember számára, hogy minél többet tanuljon, tapasztaljon, lásson a nagybetűs életről – mi azokra a kérdésekre kerestük a választ, hogyan lehetnénk olyan hiteles keresztények, akik szabadon élhetik meg hitüket, és ezt hogyan közvetíthetnénk az emberek számára. Az első este ezekkel a kérdésekkel, aggályokkal, gondolatokkal dobtuk bele üzeneteinket a korszóba a Szűzanyának.

Második napunkon M. Julie nővér jött hozzánk, és beszélt nekünk arról, mi az igazi szabadság. Az előadás végeztével, ebéd közben is és után is még sokat kérdeztünk tőle. Felmerültek a függőségek, a sok történet, tapasztalat, a befolyásolhatóság, az akaratőrő, sőt, a Szűzanya angyali üdvözletre adott igenjében rejlő szabadság is. A nap az egyéni időn és szentségimádáson túl egy új

műfajjal is megismerkedett a társaság: Kentenich-tanulmánnyal zártuk a napot (ez annyira tetszett a csapatnak, hogy valószínűleg a szemeszter közben alkalmat kerítünk majd Kentenich atya szövegeinek feldolgozására).

.....

...kérdésekre kerestük a választ, hogyan lehetnénk olyan hiteles keresztények.

.....

A harmadik napot keresztúttal kezdtük a házaspárok útján. Végig esett az eső, ami nagyon különleges hangulatot adott a délelőttnek. Ezután megosztottuk egymással saját tapasztalata-

inkat azzal kapcsolatban, hol tudtuk igazán szabadnak érezni magunkat. Ez volt talán a legmélyebb pontja a napunknak, hiszen sok mélység, fájdalom, felismerés került elő hitről, határokról, nehéz kapcsolatokról, függőségekről és elengedésről. Délután Nagy Feri és Zsófi tartottak előadást arról, hogyan látják házasságukban egymást. Ami leginkább megérintett minket ezzel

kapcsolatban, azok az életükből merített személyes, igazán őszinte történetek voltak.

Az utolsó napon Zánkán még megnéztük a befagyott Balaton csendjét, majd a vonaton énekelve, beszélgetve hazaindultunk.

A lelkigyakorlaton mindkét teljes napra el tudott jönni József atya, így szentmisén is részt tudtunk venni. Volt terünk tanulni, gondolkodni, beszélgetni, játszani, győnni, egyedül lenni, megnyugodni. Aratáskor talán a legmélyrehatóbb gondolat ez volt: az Isten megint egy újabb arcát mutatta meg – tényleg így történt.

Beszámoló a vezetői lányhétvégéről

Március első hétvégéjén került megrendezésre a 18+ és vezetői lányhétvége. Péntek este érkezünk meg a KH-ra, ahol közös vacsorával kezdtük a programot. Ezt egy ismerkedős játék követte: mindannyian készítettünk egy montázst magunkról, amelyhez egy számunkra fontos mondatot is választottunk. Nagyon tetszett ez a feladat, mert segített jobban megismerni a többieket, és érdekes volt hallani, ki miért választotta az adott képeket vagy idézetet.

Az este folytatásában Julie nővér tartott előadást „Isten lát engem” címmel. Ez számomra különösen sokat adott, megerősítő élmény volt, és jó volt a hétvége során többször is visszatérni ehhez a gondolathoz. A napot közös imával és szentségimádással zártuk.

Szombat reggel korán keltünk, majd elindultunk egy közös túrára. Az első megállóknál Julie nővér az erősségeinkről és gyengeségeinkről beszélt, valamint arról, hogyan tudjuk ezeket jól használni. A túra során páros beszélgetésekben is feldolgoztuk az elhangzottakat. Ezek a beszélgetések számomra nagyon értékesek voltak, mert közelebb kerülhettünk egymáshoz, és jó volt hallani, ki mit vitt magával az előadásokból.

.....
A tegnapi önmagunknál kell jobbnak lenni, nem a másiknál.
.....

A következő állomáson Maja tartott előadást, amelyből szintén sok értékes gondolatot kaptunk. Engem különösen két üzenet érintett meg: „A tegnapi önmagunknál kell jobbnak lenni, nem a másiknál”, illetve „Az élet szolgálatára születünk.” Úgy éreztem, ezek a gondolatok személy szerint nekem szóltak.

A túra végén meghallgattuk Angi elmélkedését és Sára előadását is, amelyekből szintén sok útravalót kaptunk. Ezután visszatértünk a KH-ra, ahol mindenki csinos ruhába öltözött, és izgatottan vártuk, mi következik.

Nemsokára a szentélybe mentünk, ahol a szervezők egy gyönyörű, gyertyafényes vacsorával leptek meg minket. Az este nagyon jó hangulatban telt: sokat beszélgettünk és nevtünk. A vacsora után vidám

kvízzjáték következett, amely tovább fokozta a jó hangulatot. Az estét közös imával zártuk.

Vasárnap reggel szentmisével kezdtük a napot a KH-n, amely különösen meghitt és családi légkörben zajlott. A mise után együtt reggeliztünk, beszélgettünk és nevtünk. A hétvégét végül az élményeink megbeszélésével és imával fejeztük be.

Hálás szívvel gondolok vissza erre a hétvégére, és köszönöm minden szervezőnek és résztvevőnek. Nagyon jól éreztem magam, lelkiileg is feltöltődtem. Jó volt kiszakadni a hétköznapi rohanásából, és Isten jelenlétében tölteni ezt az időt.

Portréning hétvégék februárban és márciusban

Az utóbbi két hónap sem telt el portréninges hétvége nélkül. Ezeket az alkalmakat igazán különlegessé tette, hogy mindkettő a nagybőjti időszakban volt, így tudtunk közösen készülni az ünnepre, elmélyülni a húsvét titkában.

Februárban ennek megfelelően pénteken egy „utolsó vacsorával” kezdtük meg az együttlétünket, mely kenyérből és borból (málnaszörp) állt. Itt tartottuk meg a csodálatosan feldíszített asztal mellett a szokásos megérkező körünket, majd közösen indultunk a Gellérthegyre gyertyafényes keresztutat járni. Az ez előtt meghallgatott Getsemáni kertről (mint a „préselődés”, formálódás helyéről), szóló elmélkedés, valamint a keresztút Julie nővér által választott elgondolkodtató szövege már ezen a napon közelebb vitt minket Krisztus szenvedéstörténetéhez, mely a hétvégénk középpontjában állt.

Másnap sokat gondolkodtunk azon, mit is jelent a töviskorona, mik a mögöttes üzenetei, hogyan kapcsolódik a mi életünkhöz, mik a mi saját, személyes „tövisaink” az életünkben. Az ebben való elmélyülést segítette az is, hogy volt lehetőségünk elkészíteni saját töviskoszorúinkat a szentségimádás alatt. Ez a kreatív ima mindenkinek nagyon sokat adott. Utána meghallgathattuk egymást, hogy milyen gondolatok fogalmazódtak meg bennünk, és így egymás által is épülhettünk. A töviskoszorúink által képviselt nehézségeinket az esti ima keretében odatehettük a Szűzanya és Jézus lába elé, felajánlva nekik ezeket. Cserébe kaptunk egy kis díszes aranykoronát, mely Isten minket eltöltő kegyelmét jelképezi, mely létrejön, ha igazán átadjuk neki ezeket a nehézségeket. A kert és a koszorú után a kereszt volt a szenvedéstörténet harmadik pontja, amiről elméltünk a hétvége folyamán. Ozsvári Imri jött el hozzánk, hogy megossa velünk saját életének keresztjét. Mély és őszinte tanúságtétele igazán sokat adott nekünk, nagyon hálásak vagyunk, hogy hozzátett a személyes növekedésünkhöz, gazdagította a képésünket.

A márciusi alkalmunk is a nagybőjti készület jegyében telt. Az előzőhöz hasonló vacsorával kezdődött a hétvége. Ezután szintén keresztúttal folytattuk a programot, viszont most nem egy kész, előre megírt szöveget olvastunk, hanem magunk között felosztva mindannyian készültünk egy-két stációhoz elmélkedéssel, ami által elképesztően mély, személyes élménnyé vált

a keresztút számunkra. Szombaton tovább elmélkedhettünk a keresztéről, kifejezetten a saját keresztjeinkről. Ehhez kaptunk egy szöveget és egy imát, amivel tudtunk egyénileg, csendben időt tölteni. Ezt a témát is kézműveskedéssel dolgoztuk fel, mindannyian készítettünk egy keresztet a saját házi-szentélyünkbe. Ennek az volt a különlegessége, hogy bárki bármilyen technikát, alapanyagot felhasználhatott hozzá, ezáltal teljesen egyedi, személyes alkotások születtek. Mivel teljes volt a szabadságunk ebben, már a hétfégre előtt foglalkoznunk kellett a koncepció megálmodásával, az anyagok beszerzésével, amivel még jobban tudtunk készülni lélekben erre a témára. Este folytattuk a még januárban elkezdett témánkat, a Test Teológiáját. Most a családtervezésen és a házasságon volt a hangsúly. Ennek elmélyítésül, gyakorlati megtapasztalásul szolgált a Litkei házaspár vasárnapi előadása. Nemcsak elmondták, hanem igazán hitelesen meg is mutatták, milyen is egy jól működő keresztény házasság. Példájuk tanúságtétel volt számunkra, hogy ez igenis lehetséges. Sok új, elgondolkodtató, megerősítő gondolattal gazdagodtunk általuk.

Ezen a két alkalmon is rengeteget imádkoztunk, zenéltünk, nevettünk, beszélgettünk egymással. Azt gondolom, minden találkozás által egyre összetartóbbá, teljesebbé válik a közösségünk, mely mindannyiunk életében igazán meghatározó szerepet tölt be.

.....

A töviskoszorúink
által képviselt
nehézségeinket
az esti ima keretében
odatehettük a Szűzanya
és Jézus lába elé,
felajánlva nekik ezeket

.....

Mi történt a februári MSKF fiúhétvégén?

2026. február 20–22-ig került megrendezésre az **MSKF (Magyar Schönstatti Középiskolás Fiúmozgalom) nagyhétvége** a keszthelyi Ranolder János Római Katolikus Általános Iskolában.

A hétvége folyamán a lelki és közösségi programok mellett hálát adtunk a **leköszönendő MSKF elnökségnek** (Bende Balázs, Krasznay Péter, Rosner Márton, Tóth Mihály) és az **új elnökséget 9 felterjesztett fiú közül választottuk meg.**

.....
Többen megemlítették...

Jézust, mint
férfi példaképet.

.....

Az új, 2026-os elnökség tagjai: Szili Zsombor (elnök), Czigányik Imre, Kovács András, Szabó Izsák.

Szombaton délelőtt Csermák Tamással és Péter Atyával a **szexualitásról, párkapcsolatokról, ezek keresztény életben való felfogásáról** folyt hosszú, **interaktív beszélgetés.** Rengeteg érdekes téma merült fel, mint például a szüzesség értéke, pornográf tartalmak veszélyei és a párkapcsolati kérdések megvitatása (mitől jó vagy rossz egy párkapcsolat). Annyira érdekesnek találtuk a beszélgetést, hogy később még egy órára visszatértünk a témára.

Délután Tóth Mihály és Krasznay Péter vezetett egy programot, ahol **két csapatra bontva jártuk be a havas Keszthelyt**. Képeket kellett készíteni a város különböző pontjain, minél több állatot fotózni és kérdéseket tenni fel helyi lakosoknak a városról. A program során sok új ismeretre, élményre (és fotóra) tettünk szert.

A hétvége folyamán **sokat sportoltunk az iskola tornatermében**. Volt focizás és egy komoly floorball bajnokság az új és régi vezetőség között.

Az egész **hétvégét megkoronázta a szentmise**, amit Csermák Péter atya tartott.

Vasárnap délelőtt **aratást tartottunk**, ahol mindenki elmondta, hogy mi tetszett neki legjobban, miben növekedett és mi az, amin javítani kell. Többen megemlézték a **beszélgetésben szerzett új ismereteket, Jézust, mint férfi példaképet, a szüzesség értékének kialakítását saját magukban, a sportot, a misét** és persze a rengeteg palacsintát, amit szombaton ettünk ebédre. Egy nagyon feltöltő, és élményekkel gazdag hétvégét zártunk.

Köszönjük mindenkinek, aki hozzájárult a hétvégéhez, különösen Péter atyának, aki velünk volt a hétvége során.

Kenyér és Bor

„Néhány évvel ezelőtt megkötöttem a szeretetszövetséget. Szeretném megtudni, hogyan érthetem meg jobban, és hogyan hagyhatom, hogy ez alakítsa az életemet.”

Ez a vágy ihlette azt a nagybőjti rendezvényt, amelynek célja az volt, hogy segítse a lányokat a szeretetszövetség jelentésének megértésében. A hat esztől álló sorozat címe ez volt: „Kenyér és bor”. A nagybőjt hat vasárnapja olvasmányainak és evangéliumainak tanulmányozása révén felfedezhettük a szövetség jelentését az üdvösségtörténetben, és ezt összekapcsolhattuk a schönstatti szeretetszövetséggel. Utolsó találkozásunkon egy francia lány, aki

2011-ben kötötte meg szeretetszövetséget, három gyakorlati módszert osztott meg velünk, amelyek segítenek a Máriával kötött szeretetszövetségét jól megélni. A hetek témái a következők voltak:

A kert: A szeretetszövetség helye

Az ígélet: A szeretetszövetség ígérete és áldása

A szomjúság: A szeretetszövetség vágya

A kenet: Kiválasztva a szeretetszövetségre

A helyreállítás: Gyógyulás a szeretetszövetségen keresztül

A csere: A szeretetszövetség a szívek cseréje

Néhány visszajelzés a résztvevő lányoktól:

„Nagyon jó volt a nagyböjtben minden hetet ezzel a kis közösséggel kezdeni. A hangulatos vacsoraasztal mellett az előző napi evangéliumokról beszélt nekünk Julie nővér, melyek a hat hét alatt egy nagy teljes képet alkottak. Sokkal mélyebben megértettem Istent és az ő szövetségét az emberekkel a Biblián keresztül, és a szentségimádások az alkalom végén hatalmas erőt, békét és lelkesedést adtak a hetem hátralévő részében.” *Réka*

„Hétről hétre találkozhattunk, a rendszeres alkalmak segítettek jobban elmélyülni a böjti időszakban. Az elmélkedések és a megosztások során olyan gondolatok jöttek elő, amelyek új nézőpontot adtak a korábbról ismert bibliai történetekhez. Megnyugvás volt jelen lenni, hálás vagyok a beszélgetéseket követő szentségimádásokért!” *Kriszti*

„A »Kenyér és bor« találkozók során rengeteget tanultam a hitemről és az Istennel kötött személyes szövetségemről. Egy barátnőm ajánlotta ezt az eseménysorozatot, és nagy lelkesedéssel csatlakoztam. A hat alkalomból négyen tudtam részt venni, ami óriási segítséget jelentett számomra a nagyböjti készülékben. Julie nővér tanításai rendkívül érdekesek és elgondolkodtatóak voltak, sokat segítettek az evangéliumok mélyebb megértésében. Az alkalmak végén tartott zenés szentségimádások pedig hétről hétre elmélyítették az Istennel való kapcsolatomat. Ezek a találkozások erőt adtak a következő hét nehézségeinek leküzdéséhez. Hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek az élménynek.” *Julcsi*

.....
...a nagyböjt forrása
volt nekem. Mindig ide
tértem be, ha
megfáradtam a böjtben.

„A »Kenyér és bor« a nagyböjt forrása volt nekem. Mindig ide tértem be, ha megfáradtam a böjtben. A sok beszélgetéssel, szentségimádással tudtam gyarapodni a Jóisten szeretetében, tudtam kitartást szerezni a további napokhoz. Az evangéliumi szakaszok felelevenítése és újra meghallgatása, arról való újabb elmélkedés még érthetőbbé formálta bennem a Jóisten szeretetét, gondoskodását. Egy valódi, nagyon alapos előkészület volt nekem ez a nagyböjtben, hogy amikor nagyszombaton a harangok visszatérnek, és az orgonán felzendül az alleluja, akkor szeretetben túlcserélő szívvel tudjam én is énekelni, hogy »Alleluja! Krisztus feltámadott!«” *Réka*

„Nagyon lélekemelő volt a »Kenyér és bor« lelki gyakorlaton részt venni – nemcsak lelkigyakorlatozóként, hanem a háttérmunkálatokban és a szervezésben is. A lelkigyakorlat előtt összeültünk Julie nővérrrel, hogy megvitassuk, mi lenne a legjobb, amit ki tudunk hozni ezekből az áldott hetekből, és nagyon szép volt látni, hogy ezek a gondolatok és a tematika gyökeret eresztetett a lányokban, és segített bennünket a közösség és a Szűzanya erejével felkészülni és megélni a húsvét csodáját.” *Anna*

Szövetségben ácsoljuk szentélyed

.....
...az Ő kezükben
eszközökként működve,
építkezve.
.....

A cím ez esetben nem csak egy hangzatos mondás; a fiúmozgalom új jelmondata és az idei fiútábor mottója is, ami nagyban befolyásolja az ez évi lelkületünket, témáinkat. A jelmondat mindig a fiúmozgalmi zsinaton születik meg. Ez ebben az évben táborszervezői hétvége is volt, ahol a középiskolás táborozók (helyesebben már tábori segítők) is részt vettek mint a szervezői csapat új, de fontos tagjai. Ám ahogy Péter atya mondaná: „hogy is volt ez?”

Hát úgy, hogy március 20-án, egy borongós tavaszi délutánon megérkeztünk Balatoncsicsóra, a Nivegy házba. Az első napon az összerázódáson volt a hangsúly, természetesen csak a finom vacsora után.

Másnap délelőtt a fiúmozgalom ügyeire került sor. Szó esett több témáról, amik foglalkoztatnak minket az ifjúság kapcsán. Ennek mentén kanyarodtunk rá a jelmondatkeresésre. Hosszú ötletelés, páros munka, majd egy külön ezzel foglalkozó munkacsoport megalakulása után végül a már említett mondat nyerte el a többség tetszését: „Szövetségben ácsoljuk szentélyed”.

Gondolatmenetünk alakulására kétségtelenül hatott az akkoriban aktuális Szent József nap is, így került hát szívünkbe az építkezés motívuma, ezzel együtt Szent József mint a férfiaság egyik példaképe iránti tisztelet is. A fiúmozgalomban sok szempontból az Ő útján szeretnénk haladni, Krisztust és a Szűzanyát kísérve, az Ő kezükben eszközökként működve, építkezve.

Mindeközben ezzel párhuzamosan a fiútáborok szervezése is előrehaladt. A gimnazisták kisebbfajta „képzésben” részesülhettek a schönstatti pe-

dagógia alapjairól, aminek reményeink szerint a táborok során nagy hasznát veszik majd. Megtörtént a táborokra osztlás is, így alakult ki az alsós és a felsős tábor szervezői csapata, az immár kialakulni látszó szereppel rendelkező gimiseket is bevonva. Ez a folyamat egészen estig tartott, mikor is levezetésül egy kicsit még játszottunk is.

Másnap zárómisét ünnepeltünk, és együtt elköltöttük a finom ebédet, majd szomorúan, de várakozással teli szívvel búcsúztunk el egymástól, tudván azt, hogy legkésőbb a fiútáborban újra találkozunk. Addig is rendíthetetlenül építjük a fiúmozgalmat, nemcsak kimondva, de meg is élve ezzel új jelmondatunk mindhárom szavát. Kérjük a Szűzanya közbenjárását ezen az úton.

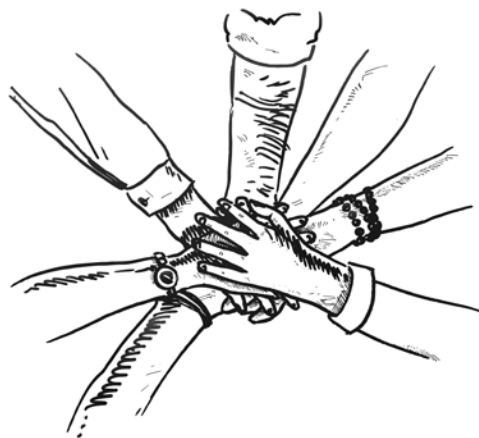
A fiútáborba pedig szeretettel várunk minden iskolás fiút, aki szívesen töltené egy hetet a természetben, sok kihívással és szórakozással együtt, és persze Jézus és a Szűzanya társaságában.

KIT

Az idei KIT az összes eddigi közül talán a legkülönlegesebb volt számomra, több dolog miatt is. Nagyon szeretek beszélgetni, mások nézőpontját meghallgatni, és ezt talán most tapasztaltam meg legjobban. Sokszor volt lehetőségünk megosztani egymással a gondolatainkat, a sok alkalom közül idén az első esti kis séta volt a legjobb, amikor a sötétben, (nem feltétlen látva, hogy kivel beszélgetünk) osztottuk meg egymással az aktuális kérdésre talált válaszainkat. Ezt azért is szeretem nagyon, mert néha olyan dolgok tisztázódnak bennem, amiknek a sima hétköznapiakban nem vagyok tudatában.

Az idei KIT abban is különleges volt, hogy virágvasárnapra esett, ami többször is előjött a hétvége során. Esti imán leterítettük a ruháinkat a földre, majd Péter atya azon végigvonulva hozta be az oltáriszentséget úgy, ahogy Jézus is bevonult Jeruzsálembe. A vasárnapi misén pedig ágakkal köszöntve, majd azokat szintén a földre helyezve köszöntöttük a számárhátan bevonuló atyát, mint ahogy a jeruzsálemiek köszöntötték Jézust.

.....
... szeretek beszélgetni,
mások nézőpontját
meghallgatni...
.....

A második este a tánc mindig óriási élmény, de talán az volt a legjobb, ahogy a téma fokozatosan bontakozott ki bennem. „Együtt az ég felé.” Mert a hétvége végén kicsit szomorú voltam, hogy nem teljesen értettem meg ennek a mondatnak a lényegét, és csak egy mondat volt számomra. De onnantól kezdve, hogy eljöttem, sokszor eszembe jutott, és sok olyan nap volt, amikor ezt valamilyen formában megtapasztaltam. A közösségnek óriási ereje van, főleg akkor, ha együtt dicsérjük az Urat, és együtt törekszünk az ég felé, apró szentekként.

Kaposvári Élesztő

Az Élesztő alatt megtapasztaltam hogy mekkora ereje van a beszédnek és a cselekvésnek! Látni azt hogy ennyi fiatal ilyen céltudatosan cselekszik nagyon motiváló számomra! Különösen megérintettek az esti imák amikor láttam, hogy együtt éneklünk és együtt zenélnek a többiek! Valamint számomra az örömszene-menet volt csodálatos! Hihetetlen érzés volt megtapasztalni azt, hogy mekkora ereje lehet, ha többen együtt csinálunk valamit (illetve nagyon boldoggá tett, amikor az örömszene-menet után többen megdicsérték, hogy milyen jó volt a tanúságtétel). Nagyon hálás vagyok hogy saját bőrömmön keresztül élhettem át ezt, és hogy ebben a közösségben bármikor önmagam lehetek, és hogy bármikor segítünk egymásnak!

Idén a kaposvári Élesztő-n én háromszor voltam kopogtatni, és mindhárom hatalmas élmény volt. Ez úgy nézett ki, hogy kettesével jártuk a várost, és házakba csöngettünk be, vagy járókelőket szólítottunk meg, és beszélgettünk az örömeikről, bánataikról, hétköznapjaikról, próbáltunk kis boldogságot csempészni a napjukba. Mind a megszólítottak arcán néha felragyogó mosolyt látni, mind a saját gátlásainkon átgázolni hatalmas élmény volt, de nekem a legjobban talán az esett, hogy nagyon erősen érezhettük Isten jelenlétét. Ajtótól ajtóig védett minket, és a beszélgetések közben gyakran érezhettük úgy, hogy lángra gyújtotta a szívünket. Ugyan remélem nem vallottunk kudarcot a helyiek Élesztésében, de ha mégis, minket biztosan sikerült életre hívnia.

Nehéz egyet választani, hogy mi volt a legjobb Élesztő-s élményem, mert az emlékezetemben az egész hét nagyon egybefolyt. De ha választanom kéne, akkor azok az esti imák és éneklések lennének. Valahogy abban éreztem magam leginkább komfortosan, és a közösség tagjának, még ha elég új tagjának is. Valahogy abban tudtam leginkább felszabadulni, és közel kerülni a Jóistenhez és a Szűzanyához. Ilyenkor volt a legerősebb kapcsolódási élményem is, már csak azért is, mert sokszor spontán összekarolva énekeltünk, vagy csak megöleltük a másikat, szerintem mindenki ilyenkor volt úgy ott igazán a jelenben és a pillanatban.

mekkora ereje lehet,
ha többen együtt
csinálunk valamit

Számomra új emberek érkeztek a tábor közepén. Olyanok akiket még nem ismertem. Egyszerűen fantasztikus volt látni, hogy milyen nyitottak. Én, aki senkit sem ismert közülük, mindenkitől kaptam egy-egy kedves mondatot vagy akár egy hosszú beszélgetést is. Nagyon hálás voltam, hogy jöttek. Jó volt ott lenni, akkor amikor azt ünnepeltük, hogy az ÉlesztŐ már ÖTéves. Nagyon köszönöm mindenkinek.

Az ifjúsági esten az élesztŐsökkel átmentünk a Kikötő-klubba, hogy a helyi ifjúságot is megismerhessük. Az ifjúsági esten a klub fiataljai bepillantást nyerhettek a schönstatt élesztŐs közösségébe. A közös csocsózás, pingpongozás és játékok során jobban megismerhettük a kaposvári fiatalokat, miáltal a klub tagjai pizzával vendégeltek meg bennünket. Az ismerkedés kis csoportokban és egy kikötős kvízzel zajlott. Utána táncházzal koronáztuk meg az estét. A program kiváló hangulatban telt, így a végére már a kikötősök is az élesztŐs közösség tagjainak érezhették magukat.

Virágoskert lányhétvége 8–12 éveseknek

A mostani lányhétvége témája ez volt: SZÍVÜNK VIRÁGAI.

.....
...jó dolgokat kéne
tennünk, hogy gyönyörű
virágok borítsák
a szívünket
.....

A vezetőink minden este csendes beszélgetést tartottak nekünk a kápolnában. Mindenki elmondhatta, hogy kiért vagy miért szeretne imádkozni. Nagyon gyönyörű dalokat énekelhettünk együtt, és elmélyülhettünk Isten méltóságában.

A vezetőink megmutatták nekünk a Mária-kertet, megnézhattuk Mária gyönyörű virágait. Sokat beszélünk szívünk virágairól, azt is említettük, hogy mi vagyunk Mária szívében a virágok, és rendszeresen gondoznunk kell gyönyörű virágainkat. Nem szabad, hogy rosszat tegyünk, mert az olyan, mintha gazt ültetnénk virágoskertünkbe. Csakis jó dolgokat kéne tennünk, hogy gyönyörű virágok borítsák a szívünket.

Említették a vezetők azt is, hogyan jött létre a Mária-kert. Valójában Kentenich atya ötlete volt az egész, ugyanis az egyik ismerősének a neve az volt, hogy Máriakert (*Mariengarten növér – szerk.*). Kentenich atyának ez nagyon tetszett, és megüzente a híveinek, hogy hozzanak létre egy gyönyörű Mária-kertet önmagukból. A Mária-kertben beszélgethettünk, imádkozhattunk együtt.

Sok időt tölthettünk még a közösségi szobánkban, ahol virágokat hajtogathattunk, valamint megfesthettük szívünk virágainak cserepét.

Győri lánycsoportok kirándulása Tatára és a KH-ra

Lassan két éve már hogy Boróka felkért minket Zelmával lánycsoport vezetőnek. A csoportokra különböző játékokat, feladatokat és imaformákat vittünk, amivel igyekeztük erősíteni a csoporton belüli barátságokat, és persze a Szűzanyával való személyes kapcsolatot.

Sok ismerkedős játékot vezettünk le, és igyekeztük megnyitni a lányok szívét egymás felé, mégis úgy éreztük, hogy kell számukra egy közös élményt nyújtani, amiből emlékeket és tapasztalatokat szerezhetnek. Így szerveztük meg az áprilisi kirándulásunkat a Tatai-tó környékére.

Úgy vélem, hogy már a túra elején is rengeteg megerősítést és visszajelzést kaptunk, akárhányszor egy mosolyt vagy nevetést hallottunk a lányoktól. Vezetőként jó érzés volt látni, ahogy egyre bátrabban beszélgetnek olyanok is, akik eddig kevésbé ismerték egymást.

.....
...egyre bátrabban
beszélgetnek olyanok
is, akik eddig kevésbé
ismerték egymást.

A túra alatt rájöttem, milyen fontos személyesen ismerni a vezetett lányokat, ismerni a kedvelt tevékenységüket vagy tudni hogy épp mivel küzdenek, milyen a Jóistennel a kapcsolatuk.

Sokat segített a kirándulás abban, hogy én is jobban megismerjem őket, mert időt és teret adott arra, hogy minden lánnyal beszélgethessek. Ezeket a beszélgetéseket szeretném a jövőben tovább folytatni.

Nagyon hálás voltam a Szűzanyának, hogy adott bátorságot számunkra ahhoz, hogy merjünk mélyebb gondolatokat kimondani.

A Jóisten ajándékának éltem meg, hogy ennyi színes személyiséget teremtett, és ránk bízta őket ebben a lánycsoportban. Minden lány csodálatosan egyedi, és sokszor éreztem úgy, hogy a Szűzanya mosolyát látom rajtuk keresztül.

A győri kislánycsoport áprilisi találkozásán Budapestre látogattunk a schönstatti Közösségi Helyre (KH). Már a vonatozás nagy élmény volt együtt, a játék és beszélgetések közben észre sem vettük, olyan hamar megérkeztünk.

Nagy szeretettel fogadtak bennünket. Maja, a lánymozgalom budapesti vezetője körbevezetett minket a hatalmas épületben. A Szűzanya itt is magához vonzotta az ifjú szíveket, a lányok hamar otthon érezték magukat. A kápolnában örömmel vették birtokba a hangszereket, és a közös éneklés életre keltette az épületet. Volt sok játék az udvaron, közös ebéd a konyhában, és a végére még egy fagyizás is belefért a programunkba.

Bár az idő gyorsan eltelt, sok-sok élménnyel tértünk haza. Köszönjük Neked, Szűzanyánk, hogy lehetőséget kaptunk erre a kirándulásra és az ismerkedésre.

A Szűzanyával a hullócsillagok alatt

.....

Együtt edzöttünk,
együtt küzdöttük át
magunkat a kihívásokon,
ahogy az életünkben
is a nehézségek által
növekszünk, erősödünk.

.....

Áprilisban különleges fiúcsoporthalálkozót tartottunk a győri csoportunkkal. Míg a lányok a saját csoportjaikkal kirándultak, mi az erdőben töltöttük az éjszakát egy jó kirándulással egybekötve. A fiútábori élmények és tapasztalatok hasznos tényezői voltak a felkészülésnek, így a balta, a spárga, a meleg leves, takaróponyvák mind hasznos és hatékony eszközökké váltak. Este a fiútábor mottójára („Szövetségben ácsoljuk szentélyedet”) kis szentélyt építettünk gerendákból, ami a sok kötözésnek köszönhetően végül egész stabilnak bizonyult. Ide hívtuk a Szűzanyát, aki őrzött minket az éjjel, és kísért utunkon is. Az éjszaka néma csendjét felverő váratlan állathangokért, a recsenő fák okozta kellemetlenségekért a hullócsillagos szikrázóan derült ég látványa, az első madárhangok, az ébredő természet kárpótolt. Közben az éjszakai hűvös és az áztató pára egyre csak a tűz mellé pattogtatott minket a hálósákból. Nehéz döntést kellett hoznunk az alvás (amúgy bizonytalan lehetősége) és a meleg között. A kemény éjszakát követően, a bográcsos leves után azonban vidáman indultunk hazafelé nagy hátizsákjainkkal. A sok szükséges és nem (annyira) szükséges felszerelés bepakolása ráébresztett azért erre-arra, mondhatjuk úgy, hogy hasznos tapasztalatokat szereztünk. Aki átélte a hátizsákpánttól sajgó vállak, a beállt vádlík, a csipő friss sebek érzé-

sét, a kihívásokkal teli éjszaka nehézségeit, a kirándulás fáradalmait, annak osztályrészsül jutott egy igazi otthonba való felszabadító megérkezés, az ott közösen elfogyasztott meleg ebéd, a kitartás, a fáradozások megtérülése, a biztatások eredménye, a közösen is cipelt „vándorló hátizsákok” letételének öröme. Együtt, ebben a csapatban így, figyelmesen segítettük egymást a találkozó alatt, közösen küzdöttünk és erősödtünk, és kezdtük meg a szövetség napjának ünneplését.

Különleges esemény is adódott, születnapot ünnepeltünk. És hát nem sok 8 éves mondhatja el magáról, hogy születnapját a csillagos eget nézve ünnepli az erdő közepén!

Jól esik ebben a kihívásban időről időre megmerítkezni, kilépni a kényelem megszokott körülményei közül, így átértékelni a saját meleg ágy, a forró zuhany, a csapból folyó víz, a gáztűzhely természetesnek vett kényelmét.

Együtt edződtünk, együtt küzdöttük át magunkat a kihívásokon, ahogy az életünkben is a nehézségek által növekszünk, erősödtünk.

Hálások vagyunk azoknak a szülőknek, akik biztatták, bátorították (és elengedték) a fiaikat erre a kalandra, hogy egy élménnyel gazdagabbak legyenek, megtapasztalhassák határaikat, a kiszolgáltatottságot és kitartásuk eredményét!

Impresszum

Az őszi Oázis címe: **Új kezdet Máriával**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **augusztus 1.**

OÁZIS 2026. nyár, XXXVI. évf. 2. (112.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

bartal.oazis@gmail.com, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Bandár Márton, Bartal Kinga, Bognár István atya, Czigányik Lídia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Edöcsény Levente és Márti, Csermák Péter, Gál Brigitta, Gáspár Huba és Juli, Gódor Péter és Eszter, Gyenese Balázs és Csilla, Julie Brcar, Kaszab Zsófi, Kóczán-Vörös Viola és Kóczán Péter, Kovács Róbert és Szerján Kinga, Kovács Marci, Kozma Jutka, Kreschka Dorka, Kreschka Lilla, Limbay Bence és Kinga, Lippai Fanni, Litkei Zoli és Andi, Németh Gréta, Ozsvári Imri, Rubovszky Péter és Móni, Ruzsás Norbi és Adri, Soós Viktor és Zsuzsi, Szabó Bálint és Anna, Szabó Izsák, Szeifert Matyi, Tamás Timi, Ther Tóni és Ágnes, Ther-Illessy Zsuzsi, Tóth Misi, Tóth Panka, Török Péter és Orsi, Uzsalyné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Vissi András és Rita, Völgyesi Levente, Wangler Sebi és Juli és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com, canva.com, Freepik, ChatGPT, Papp Ármin, schoenstatt.hu, pater-kentenich.org és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves-Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata • Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az bartal.oazis@gmail.com e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

HŰSÉG ZARÁNDOKLAT

Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért

2026. augusztus 13-16.

gyalogos zarándoklat

Szombathelyről Óbudavárra

Tartsatok velünk,
testben, vagy lélekben, rövidebb-hosszabb szakaszokkal!
A zarándoklat végén hálaadó szentmisét ünneplünk
augusztus 16-án, vasárnap 14 órakor Lőw Gergő atyával.

Járjunk, imádkozzunk együtt Csabával az Egyházáért,
a ránk bízottakért és önmagunkért.

Jelentkezési határidő: június 13.

Magyar Schönstatt
Család

Jelentkezés és további információk:

emailben: husegzarandoklat@gmail.com

telefonon: +36 20 591 9872

az alábbi adatlap kitöltésével: <https://forms.gle/4mGiUg5dJmj8fJaQ8>

A következő szám: Új kezdet Máriával

Bizalom
Felállni
Önnevelés
Mária
Szeretetszövetség
Atalakulás
Elesni
Koronát igazítani

Megbocsátás
Felállni
Önnevelés
Mária
Koronát igazítani
Elesni
Atalakulás
Szeretetszövetség
Bizalom
Koronát igazítani
Elesni